

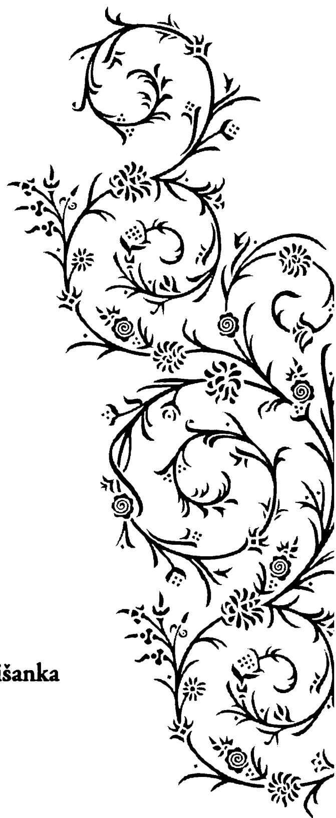
Rumi

Meilės ir išminties knyga

Alma littera

Rumi

Meilės ir išminties knyga

Iš anglų kalbos vertė **Eugenijus Ališanka**

Alma littera

VILNIUS / 2017

Versta iš:
RUMI'S LITTLE BOOK OF LIFE:
The Garden of the Soul, the Heart, and the Spirit
translated by Maryam Mafi and Azima Melita Kolin, 2012

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-609-01-2706-3

Meilės poetas

Rumi yra vienas iš populiariausių poetų Jungtinėse Amerikos Valstijose, per pastaruosius kelis dešimtmečius parduota milijonai jo knygų egzempliorių. Lietuvoje Rumi vardas yra girdėtas bent jau tiems, kas domėjosi Rytų kultūra ir poezija, tačiau jo kūryba menkai žinoma. Tariant šį vardą man atmintyje iškyla kitas vardas – Omaras Chajamas, ir ši asociacija tikrai ne atsitiktinė. Abu poetai atstovauja klasikinei persų poezijos tradicijai, nors jų gyvenimus skiria bemaž du šimtai metų. Lietuvoje Omaras Chajamas jau yra įleidęs šaknis, išleistos kelios jo rubajatų knygos, vertėjai vis bando eiti imtynių su tolima ir sudėtinga šio persų poeto kalba, poetika. Rumi, deja, tokio dėmesio nesulaukė. Pavyko aptikti vos vieną kitą bandymą, vieną kitą eilėraštį periodikoje. Yra išleista knyga apie Rumi, kurioje, pasitelkus viduramžių romano stilistiką, pasakojama poeto gyvenimo istorija (Nigel Watts, *Meilės kelias*, Kaunas: Mijalba, 2003). Ir viskas. Tikrai per mažai autoriui, kurį skaito milijonai žmonių visame pasaulyje. Tad kas gi yra tas Rumi?

Poeto tikrasis vardas yra *Jalal ad Din (ad Din) Rumi*. Jis gimė 1207 metais rytiniame Persijos imperijos pakraštyje, Balcho mieste (šiandienis Afganistanas). Jo tė-

vas, kilmingos giminės atstovas Bahaudinas Valadas, buvo garsus teologas, teisininkas ir pamokslininkas. Jo motina – Chorasano provincijos valdovo giminaitė. Kai mongolai įsiveržė į Centrinę Aziją, Rumi kartu su šeima ir būriu sekėjų paliko Balchą. Jų karavanas 1215–1220 metais keliavo musulmonų kraštais, trumpam rasdamas priebėgą daugybėje miestų, tarp jų Bagdade ir Damaske. Po piligriminės kelionės į Meką šeima galiausiai apsistojo Konijoje (šiandieninė Vakarų Turkija). Šiandien trys šalys – Iranas, Turkija ir Afganistanas – laiko Rumi savo nacionaliniu poetu, nors jo laikais šių valstybių nebuvo, visos jos priklausė kur kas didesnei Persijos imperijai.

Rumi puikų išsilavinimą gavo namuose, vienas iš mokytojų buvo jo tėvas. Studijavo jis ir Damaske, Alepe. Kitu įtakingu mokytoju tapo tėvo mokinys Sajidas Burhanudinas. Vadovaujamas pastarojo, Rumi praktikavo sufizmą ir sėmėsi žinių apie dvasinio gyvenimo paslaptis. 1231 metais mirus tėvui, Rumi paveldėjo jo pareigas ir tapo iškiliu religijos mokytoju, pamokslavo Konijos mečetėse. Būdamas dvidešimt ketverių metų jis jau garsėjo kaip puikus religijos žinovas ir mokslininkas. Tolesnis jo gyvenimas atrodė aiškus ir įpareigojantis.

Didysis lūžis Rumi gyvenime įvyko 1244 metais, kai jis sutiko klajojantį mistiką Šamsą iš Tebrizo. Šamsas buvo alchemikas, teologas, mistikas, bet vieną dieną jis paliko už nugaros patogų gyvenimą ir tapo elgetaujančiu atsiskyrėliu, ieškančiu Dievo ne knygose, o atsiduodamas ekstazei, ignoruodamas tradicines religijos formas.

Jis vaikščiojo vilkėdamas skarmalus, buvo šiurkštus, ekscentriškas, kai kurie amžininkai jį laikė tiesiog išprotėjusiu. Rumi šį klajūną, kuris buvo vyresnis daugiau negu dvidešimčia metų, laikė mokytoju, žmogumi, kuris gali atverti tiesiausią kelią link Dievo, o Šamsas priėmė jį kaip mokinį, kurio ieškojo jau daugelį metų. Jie tapo neperskiriamais draugais, ši draugystė truko kelerius metus. Rumi neatpažįstamai pasikeitė – vis labiau atsiduodamas bendravimui su Šamsu, ekstazinėms meditacijoms, jis ėmė vengti pamokslų ir tiesioginių pareigų. Kilmingo, visuomenės gerbiamo mokytojo, pamokslininko ir laukinio prašalaičio draugystė kėlė aplinkinių ir Rumi šeimos nepasitenkinimą. Šamsas, sulaukęs grasinimų jį nužudyti, išvyksta iš Konijos, tačiau po ilgus mėnesius trukusių paieškų vėl grąžinamas į Rumi namus. Vis dėlto 1247 metais Šamsas vėl dingsta, šįkart galutinai. Manoma, kad jį nužudė Rumi jaunėlis sūnus ar mokiniai.

Rumi labai skausmingai išgyveno mylimo mokytojo netektį. Jis visiškai atsisakė pamokslų ir paskaitų, o savo skausmą išreiškė muzika, šokiu ir poezija. Dauguma jo tekstų parašyti nuo tridešimt septynerių iki šešiasdešimt septynerių metų; jis sukūrė tris tūkstančius meilės eilėraščių, skirtų Šamsui, pranašui Mahometui ir Dievui, apie du tūkstančius rubajatų, šešių tomų dvasinį epą „Masnavi“, kurį sudaro apie dvidešimt šešis tūkstančius dvieilių. Šis kūrinys laikomas vienu įtakingiausių veikalų islamiškajame pasaulyje. Osmanų imperijos laikais net buvo steigiamos specialios institucijos, nagrinėjančios Rumi palikimą.

Rumi poeziją kūrė ne taip, kaip mes tokią kūrybą suprantame šiandien. Poeziją, muziką ir šokį jis įtraukė į religinę praktiką. Jis sukdavosi šokdamas, medituodamas ir kartu kurdamas poeziją, kurią skaitydavo balsu. Poetui mirus tas šokis tapo tradicinis, ir šiandien jį atlieka Besisukančių dervišų ordino nariai. Praėjus šimtmečiams poeto kūriniai deklamuojami, dainuojami, jiems kuriama muzika, jie įkvepia romanus ir filmus.

Rumi mirė 1273 metais Konijoje, ten ir buvo palaidotas šalia tėvo. Didžiojo sufijų poeto atminimui Konijoje buvo pastatytas mauzoliejus, pavadintas Mevlanos vardu. Jame glaudžiasi mečetė, dervišų gyvenamieji pastatai ir šokių salė. Šventa vieta yra gausiai lankoma gerbėjų iš viso pasaulio.

Rumi kūrybinį palikimą sunku apibūdinti keliais sakiniais. Pirmiausia jis yra džiaugsmo ir meilės poetas.

Nepaliestas Meilės
yra tarsi besparnis paukštis.
Ką jis išmano apie pasaulį,
Žinančiojo nepažindamas?

Savo kūryboje jis mokėsi ir mokė meilės, ieškojo kelio ir būdo atsiduoti savo Mylimajam, su juo susilieti, tapti vieniu. Rumi, įkvėptas Šamso, buvo tikras, kad pačiame žmoguje tyvuliuoja žinių ir išminties rezervuaras, kuriam reikia leisti ištrykšti tarsi fontanui. Būtent meilė jam buvo pažinimo ir gyvenimo šaltinis. Tačiau liežuvis neapsiverstų Rumi kūrybą pavadinti meilės ly-

rika. Jo meilės samprata aprėpia pačius giliausius klodus ir pakopas, ji susijusi su būties pamatais, su gyvenimu nuolatinėje mirties akivaizdoje. Poeto kūryba persmelkta misticizmo, jis neieško Dievo išoriniame pasaulyje, tradicinėje religijoje, nepaiso įprastų dievoieškos formų.

Anapus tikėjimo ir netikėjimo
plyti neaprėpiama ekstazės erdvė,
kur mistikas guldo galvą
ant Tiesos pagalvės.

Tačiau meilės poeto eilės neapsiriboja vien juslių ir jausmų pasauliu. Rumi buvo gerai susipažinęs su senosiomis tradicijomis, mitologijomis, religiniais veikalais, su senaisiais graikų filosofais, todėl jo kūriniuose intelektualumas susipina su aistra, juos skaitantis žmogus turi ne tik virpėti iš jaudulio, bet ir įtempti protą bei vaizduotę. Rumi savo kūriniais siekia pamokyti skaitytoją, parodyti jam kelią anapus ego, bet tai ne moralizavimas – tai mokytojo žodis. Mokytojo, kuris pasiryžęs kiekvieną akimirką tapti mokiniu. Pasakojama, kad į poeto laidotuves susirinko ir musulmonai, ir žydai, ir krikščionys. Jo poezija ir jo mokymas buvo aukščiau konfesijų ir religinių dogmų. Todėl nenuostabu, kad ir mūsų dienomis Rumi sulaukia vis daugiau skaitytojų.

Vakaruose susidomėjimas Rumi išaugo septintame dešimtmetyje, kai intelektualai, poetai, jauni žmonės vis labiau sukosi nuo materialistinio pasaulio ir atsakymų ėmė ieškoti gręždamiesi į Rytų išmintį. Tuo metu itin

susidomėta sufizmu, o Rumi Vakarų intelektualams tapo pagrindiniu sufizmo vėliavnešiu. Radosi vis daugiau vertimų, ypač JAV, jie skyrėsi savo forma ir pobūdžiu – nuo pažodinių iki rimuotų.

Įdomu tai, kad populiariausi, geriausiai parduodami vertimai yra Rumi kūrinių poetinės interpretacijos. 1976 metais poetas Robertas Bly perdavė savo kolegai Colemanui Barksui persų poeto eilėraščių vertimus į anglų kalbą ir paprašė „išlaisvinti juos iš narvų". Barksas taip ir padarė, jis atsisakė sunkios, nerangios akademinės kalbos ir perrašė tekstus laisvosiomis eilėmis. Per daugiau nei tris dešimtmečius jis išleido dvidešimt dvi Rumi knygas, kurios buvo verčiamos į kitas kalbas ir parduotos daugiau nei dviejų milijonų tiražu visame pasaulyje. Tokie Rumi vertimai, atsisakantys rimavimo ir eilėraščio struktūros, daugiausia dėmesio skiriantys žiniai, kurią perduoda tekstas, Vakarų pasaulyje tapo populiariausi.

Šią knygą verčiau iš anglų kalbos, eilėraščiai joje vertėjų į anglų kalbą buvo atrinkti iš įvairių Rumi veikalų. Knygoje jo kūryba buvo versta būtent tokiu pavidalu – laisvosiomis eilėmis, artėjančiomis prie poetinės prozos ar aforizmų. Man teko nelengvas uždavinys perduoti svarbiausią Rumi žinią, mėginant nuspėti poeto ketinimus ir jo vertėjų į anglų kalbą sumanymus. Tikiuosi, kad ši pirmoji persų poeto knyga lietuvių kalba sudomins skaitytojus, leis bent per vertimų stiklą prisiliesti prie Rumi išminties ir meilės. Pamąstyti apie meilės poeziją ir poezijos meilę.

Eugenijus Ališanka

Sielos Sodas

PIRMA DALIS

Sugrįžk, mano siela, kiek dar
tūnosi apgaulės sode?
Siunčiau tau šimtus žinučių,
rodžiau šimtus kelių,
arba tu niekada jų neskaitei,
arba manų patarimų nepaisai.
Sugrįžk, mano siela, negaiški
su kietaširdžiais,
jie tavęs neįvertina.
Kam ieškai vandens,
kai esi srautas?
Ar pamiršai? Esi karaliaus
sakalas, esi Mylimojo
spindulys, dieviškasis stebuklas!

Pataikaudami savo puikybei vaikomės
trumpalaikių pavidalų.
Kaip keista, būdami tokie nereikšmingi,
mes puoselėjame tokias didžias iliuzijas.

Nesielvartauki dėl būtų džiaugsmų, būk tikras,
jie vėl pasirodys kitu pavidalu.
Vaikas džiaugias žindomas pienu,
bet sykį atjunkęs jis naują džiaugsmą atranda,
duoną ir medų.
Džiaugsmas rodos įvairiais pavidalais,
jis keliauja iš vienos vietos į kitą.
Jis gali staiga apsireikšti lietumi
ar rožių lysve; štai jis ateina kaip vanduo,
štai kaip grožis ar kaip skalsi duona.
Bet nelauktai jis gali parodyti veidą
iš anapus širmos ir sunaikinti visus stabus,
trukdančius tau ieškoti Dievo.
Miegant, kai siela palieka kūną,
tu gali susapnuoti save kaip aukštą kiparisą
ar nuostabią rožę, bet įspėju, mano drauge,
visi šie vaiduokliai išnyksta,
vos tik siela sugrįžta į kūną.
Nepasikliauki niekuo, tik sava širdimi.

Žmogus gali ištverti trumpą lietų,
tačiau netrukus jau ieško pastogės,
o antys kryksi laimingos,
nes lietaus vanduo jas maitina.

Protas yra šviesus ir ieško teisingumo,
tad kodėl tamsusis ego ima viršų?
Nes kūnas yra ego namai,
o protas juose tėra svečias,
ir ego šuo prie savų durų yra tarsi liūtas.

Jei pasakytum dar negimusiam kūdikiui,
kad kitapus įsčių plyti nuostabus pasaulis,
kur žalios pievos ir vešlūs sodai,
aukšti kalnai ir plačios jūros, kur dangų apšviečia
saulė ir mėnulis, nepatikėtų
kūdikis tokia nesąmone.
Būdamas tamsiose įsčiose, kaip jis galėtų įsivaizduoti
neapsakomą šio pasaulio didybę?
Lygiai taip, kai mistikai kalba apie pasaulius
anapus kvapų ir spalvų, paprastas žmogus,
apkurtęs nuo godulio ir apakintas naudos troškimo,
nepajėgia suvokt jų tikrovės.

Pasistatęs sau vištidę
nesikviesk į ją kupranugario!
Vištidė yra tavo kūnas,
višta yra tavo protas, o kupranugaris –
Jos didenybė šlovingoji Meilė.

Mūsų juslės tarpusavy susijusios,
nes visos penkios auga iš vienos šaknies,
kai viena paaštrėja, ir kitos stiprėja.
Matymas stiprina kalbą, bendravimas plečia
vaizduotę, o regėjimas kiekvieną juslę
skatina ir žadina dvasinę įžvalgą.
Jei kuri juslė išsilaisvina iš pančių,
probėgšmais neregimybę išvydusi,
atveria ją ir visoms kitoms.
Esi matęs, kai viena avis šoka
per upelį, o visa banda seka iš paskos.
Tad ginki savo juslių bandą į ganyklą
ir leisk joms skabyti dangiškąsias gėles
Tiesos Sode.

„Sakyki, – paklausė mylimasis švelniai, –
kaip galėtumei gyventi be manęs?“
Atsakiau: „Be tavęs esu prapuolęs
kaip žuvis be vandens.“
Jis nusišypsojo: „Čia tik tavo kaltė.“

Mano Svečias pasirodė netikėtai.
Krūptelėjusi mana širdis paklausė: „Kas ten?“
„Šlovingasis mėnulis“, – atsakė mano siela.
Svečias buvo namuose, bet mes tarsi pamišėliai
lakstėme gatvėmis ieškodami jo.
„Aš čia!“ – jis šaukė iš vidaus,
o mes tarsi balandžiai ulbėjom:
„Kur, kur esi?“
Taip minia susirenka naktį šaukdama:
„Gelbėkit, gelbėkit, vagis!“, o vagis,
stovintis tarp jų, irgi šaukia,
jo šūksmus stelbia ir skandina minia.

Posakis „Jis yra su tavimi“ reiškia –
kai ieškai Jo, Jis yra su tavimi,
arčiau tavęs nei tu pats, tad kam ieškoti kitapus?
Tirpk tarsi sniegas, nuplauk savąjį aš nuo savęs
ir leiski meilei tavo sieloj augti tyliai kaip lelija.

Tik nežinojimas laiko paukštį įkalintą narvely.
Didieji Meistrai pabėgo iš savo narvo
ir tapo vedliais, rodančiais tikėjimą
kaip vienintelį kelią iš nežinojimo.

Įpratai lėtai vaikščioti
apimtas pagiežos ir apmaudo.
Irzlus ir pavydus, smulkmeniškas
ir toks prieraišus,
kaip tikiesi pasiekti sąjungą?
Palik šį drumzliną vandenį ir ieškoki skaidrumo.
Tokiam silpnam tau reikia visokeriopos Dievo pagalbos
ir malonės, kad įveiktumei
bangas ir saugiai pasiektumei krantą.
Glauskis prie tų, kuriems nereikia prieglobsčio.
Tik ant meilės žirgo gali nukeliauti anapus saulės ir mėnulio,
kad išvystum Tobuląjį.

Tiesos paslapties neatskleisi klausinėdamas
ar atsisakęs turtų ir padėties.
Vien žodžiai širdies neišaukština,
skausmas yra kaina, kurią sumoka širdis.

Gali būti išdidus ir savimi patenkintas, tačiau
koketuodamas įspūdžio saulei nepadarysi.
Nustok vaikščiojęs savo paties šešėlyje,
mėgaudamasis kvailomis mintimis.
Pakelki galvą, pažiūrėk į saulę,
ženki tarp gėlių, tapk žmogumi.
Negyvenk tamsoje kaip naktinis paukštis,
melskis už savo vaizduotės pabaisas.
Kelkis ir ieškok šviesos, žvelk saulės kryptimi.

Šis kūnas yra svečių namai,
kasryt sulaukiantys naujo gyventojo.
Pasveikink juos visus, nes jie gali būti
neregimybės pasiuntiniai.
Nelaikyk jų našta,
nes jie gali sugrįžti į nebūtį.
Kaskart, kai mintis įžengia į tavo širdį,
priimk ją kaip garbingą svečią, tavo vertę parodo
mintys, kurias puoselėji.
Priglobk liūdnas mintis, nes jos švariai iššluoja
tavo širdies namus,
aprenka sudžiūvusius lapus ir išrauna kreivas šaknis,
parengdamos dirvą naujiems džiaugsmo daigams.
Kai liūdesys ką nors atima iš širdies,
atsilygina kažkuo geresniu.
Be šėlstančio griaustinio ir žaibų
augalus išdegins saulė.
Būk dėkingas už visa, ką gauni,
gera ar bloga, nes tai gali būti dovana
iš Dvasios lobyno, išpildysianti
tavo slapčiausią troškimą.

Norėčiau, kad sielvartas ir liūdesys
sudaužytų tau širdį, neištikimasis meiluži,
ir atimtų visa,
kas tau brangu šiame pasaulyje.
Kadangi niekas manęs neprisimena, išskyrus liūdesį,
laiminu jį tūkstantį kartų per dieną.

Linkėjimai nuo girto meilužio!
Pavogei mano širdį, Mylimasai,
dabar siūlau ir savo gyvenimą.
Draugai, leiskitės Jo nugirdomi,
nes kokia nauda iš pusgirčio.
Jo vynas tarsi kibirkštis sielai.
Meilės karalystėje daug blyškių veidų,
daug liūdesio ir daug ašarų, tačiau nesirūpink
dėl savo gero vardo. Kai tapsi
tuščia taure, Vyno Pilstytojas
pripildys tave Dieviškosios Meilės.
Nesirūpink dėl gero vardo,
ir būsi pagarbintas.

Dievas mums patiekė tokį stiprų vyną,
kad nuo jo apsvaigusieji išsivaduoja iš abiejų pasaulių.
Jis suteikė hašišo pavidalą galiai, kuri ragaujantįjį
išlaisvina nuo savimonės.
Jis sukūrė miegą, ištrinantį kiekvieną mintį.
Dievas sukūrė tūkstančius vyno rūšių, galinčių užvaldyti
mūsų protus. Neapsigauk dėl vyno įvairovės!
Jėzus buvo apsvaigintas Dievu, jo asilas miežiais.
Ieškok džiaugsmo vyno pas palaimintuosius,
kurie jo pilni.
Kiekvienas meilės objektas yra tarsi ąsotis, viename tik nuosėdos,
o kitas pilnas tikrų perlų.
Bet koks vynas pakylės tave, tačiau būk žinovas,
ragauk atsargiai, vertink kaip karalius ir rinkis
neužterštą baimės ir tuščių lūkesčių.

Siela pelė yra graužikas
ir gavo protą pagal savo reikmes.
Visagalis nieko neduoda be reikalo.
Dievas nebūtų sukūręs žemės, jeigu
pasauliui jos nebūtų reikėję. Jeigu žemei nebūtų
reikėję kalnų, Jis nebūtų sukūręs jų tokių
didingų. Jeigu nebūtų reikėję saulės,
mėnulio ir žvaigždžių, Jis nebūtų
jų sukūręs. Jis davė žmogui įrankius
pagal jo reikmes. Reikmė tad
yra visų daiktų buvimo priežastis, taigi
augink savo reikmes greičiau, kad
Jo gerumo jūra galėtų įsiūbuoti dosnumo bangas.

Kas yra tas uraganas, smogiantis iš dangaus,
priverčiantis tūkstančius laivų siūbuoti ir sverdėti tarsi girtus?
Dėl vėjo laivai plaukia ir dėl vėjo jie skęsta.
Dievas valdo vėjus, kaip mes valdome savo kvėpavimą
ką nors smerkdami ar girdami.
Skirtingi vėjai dvelkia nuo neregimybės,
vieni neša palaimą, kiti griuvėsius.
Vėjas yra regimas, tačiau jo šaltinis paslėptas.
Tyros širdys jaučia šaltinį ir yra
vedamos jo šviesos. Jų tikėjimas nepalaužiamas,
jie tyli, jų akys seka kelią
kaupdamos išmintį. Tie aklieji, šaltinio nematantys,
tampa pavidalų garbintojais, lošiančiais iš savo gyvenimo.
Jie sėdi prie didžiųjų meistrų kojų
kartodami jų žodžius, keldami bruzdesį dėl tikėjimo,
ieškodami dūmo kaip ugnies įrodymo.
Būk kaip Saulė, Karalius be dvariškių,
tylus ir nejudrus kaip atramos taškas.

Neapsikvailink, mano drauge,
šiuo pasauliu neverta pasitikėti.
Gėrimu saldžiu jis apsvaigins,
staiga paliks tave
ir puls į glėbį
kitam meilužiui.

Gėlės gyvena trumpai, tačiau proto sudaigintos
gėlės išlieka šviežios.
Žemės žiedai vysta ir blunka,
širdies žiedai, štai džiaugsmas!
Mes gėrimės visais žinomais mokslais,
bet jie tik viena puokštelė iš Dievo Sodo.
Laikomės įsikibę šių kelių puokščių,
nes patys save išvijom iš Sodo.
Netapęs Dievo mylimuoju
tesi aidas, kalnas be savojo balso.
Aidas yra kito šaltinio atspindys,
kaip ir tavo kalba bei jausmai.
Dieviškojo prado neįkvėpta kalba
kyla iš savivalės ir sūkuriuoja kaip dulkės ore,
kaip kandys saulės spinduly.

Juslės yra proto įrankiai,
o protas yra Dvasios įrankis.
Kai protas sutrinka,
Dvasia grąžina aiškumą ir darną.
Mūsų troškimai ir mintys užauga sielą,
kaip dumbliai užauga tvenkinio paviršių.
Ego tarpsta drumzliname vandenyje,
o protui reikia aiškumo ir skaidrumo.
Tegu protas tampa meistru,
o juslės paklusniais tarnais.
Meistras, užmigdęs savo jusles, gali
išvysti vidinį pasaulį, kylantį iš Dvasios.
Net būdraudamas jis sapnuoja –
sapnuoja, kad atveria vartus į Dieviškąją Tiesą.

Nuplaunu visa, ką žinau, nuo savo širdies ir pamirštu save,
nes negaliu stoti prieš Mylimąjį tikėdamas
esąs visų menų meistras. Esu tik Dvasios kiautas.
Palieku protą ir neriu į sumaištį.

Įsimylėjėlių sambūris tarsi laužas,
tu esi vanduo, gesinantis ugnį.
Saulė apšviečia šią sueigą; pasitrauk,
nes esi debesis, užstojantis saulę.
Nesisėsk prie įsimylėjėlių stalo, esi dar žalias
ir neparuoštas. Nors veržies
į pavojų ant savo medinio žirgo, tačiau
Vartų Sargas žino, iš kur tu esi.
Rinkis meilę, mano drauge, kuri yra tikras pinigas tavo delne,
arba susilaikyk, jeigu sieki atlygio.
Sėdėk su būdraujančiais, kitaip karavanas
išvyks tau dar miegant.

Vos iškelsi savo liūdesį
iš širdies gilumos,
jis iškart bus nuplautas.
Pažvelk į gėlę,
ji negali nuslėpti savo kvapo nei spalvos.

Žmogus slepias už savo žodžių,
jo liežuvis yra užuolaida virš sielos durų.
Kai vėjo gūsis kilsteli užuolaidą,
pasimato vidaus slaptuma,
tu regi, kas ten slypi,
auksas ar gyvatės, perlai ar skorpionai.
Tuščia kalba liejas iš žmogaus lengvai,
tik išminčiai laikos tylos.
Suklaidintos akys mato dvigubą mėnulį,
ir šis suglumęs žvilgsnis yra tarsi klausimas;
kai susijungi su Dieviškąja Šviesa,
klausimas ir atsakymas tampa vieniu.
Tačiau neapsikvailink, jeigu girdi vien atsakymą,
nes ausis tėra tarpininkas.
Akis pagauna tikrovę tiesiogiai,
o ausis pasitiki žodžių pažadais.
Vien iš žodžių nepažinsi ugnies,
nesikliauk svetimu išmanymu,
nėra jokio tikrumo, kol pats nesuliepsnoji.
Suteik ausiai tokį jautrumą, kad ji taptų akimi,
kitaip žodžiai užstrigs ausyje
ir tiesa niekada nepasieks širdies.

Šviesos, kuri yra gyvybės šaltinis išminčiui,
silpnojo akys neištveria.
Ugnis, skirta geležiai lydyti, netinka
obuoliams kepti, jiems reikia ramesnio karščio.
Tačiau tokia liepsna per švelni dervišui,
kuris, kaip geležis, noriai traukia šį liepsningą karštį savęspi.
Vilkdamas sunkią naštą, laimingas ir įraudęs,
jis žengia į pačią liepsnų širdį, skandindamas savo esybę ugny.
Jis yra pasaulio širdis,
nes Dievo veikmės laukas yra ne kūnas, o širdis.

Šokti nereiškia stryktelėt ant kojų
ir lengvai pakilti į orą lyg dulkei.
Kad pakiltumei viršum abiejų pasaulių,
reikia šokt iki kraujo ir skausmo, atsisakant gyvenimo.

Visą tą jaudulį sukelia taurė vyno,
kurį Mylimasis išliejo ant šitos žemės.
Nuo Jo aromato apgirsti ekstazėje,
Jo šviesa išmuša širdį iš vėžių.
Jeigu tavo širdis sunki,
tikriausiai myli vien save.
Nukreipki žvilgsnį link Jo,
ir Jis išgydys tave! Jo kvėpsmas nuneš
rudeninius prieštaros vėjus
ir savo žiedais
užklos dyglius tavo širdies sode.

Yra du protai!
Vienas įgyjamas iš mokytojų ir knygų,
iš kartojimų ir mokslų, jis suteikia pranašumo jausmą,
tačiau pastangos jį palaikyti tampa didžiule našta.
Jis išsenka, kaip ir vandens tiekimas į namus
nutrūksta išdžiūvus šaltiniui.
Kitas protas yra Dievo dovana.
Kol versmė Dvasios širdyje gyva,
žinojimo vanduo, kunkuliuojantis iš vidaus,
niekada neužaks ir neužsistovės.
Ieškok šaltinio savyje!

Dvasininkų išmanymas grindžiamas religijos teise,
teisėjų išmanymas grindžiamas įrodymais,
o dieviškųjų pasiuntinių išmanymas
grindžiamas tiesiogine Dievo Šviesos pagava.

Žmogiškojo proto pakopos
driekias nuo žemės ligi dangaus.
Vienas šviesus kaip saulė,
kitas blausus kaip tolima žvaigždė.
Vienas tarsi mirksintis žibintas,
kitas tarsi žaibo blyksnis.
Menkas protelis užtraukia gėdą
Visuotiniam Protui,
nes žemiški troškimai neleidžia žmogui
pažinti Tiesos.
Tačiau esti dar aukščiausioji proto rūšis,
laisva nuo troškimų,
kuri gali išvysti Dievo Šviesą.

Tegu dulkės iš po tavo kojų
nusėda man ant blakstienų.
Kai kankini mane, aš džiūgauju,
nes tai yra tavo ištikimybės ženklas.

Kai visi užmiega,
o namai tušti ir tylūs,
pats laikas žengti į sodą,
palenkti obels skraistę arčiau persiko
ir pašnibždom išduoti rožės paslaptį jazminui.
Pavasaris, kaip Kristus, murma burtažodžius,
kurie grąžina į gyvenimą kančios išvargintus augalus.
Jie praveria lūpas dėkingi,
ir siela apsvaigsta nuo jų kvapo.
Žvelgdamas į gaisą, sklindantį tamsoj,
į rožės ir tulpės veidus,
įžiūriu juose slypinčią šviesą.
Plazda lapas ant šakos ir dreba mano širdis,
vėjas virpina lapus, o grožis virpina širdį.

„Atsisakyk to, ką žinai, atsisakyk gyvenimo
dėl amžinojo Meilės vyno paslapties.“
„Tačiau prieš mirdamas, – tariau, – norėčiau pažinti tave.“
„Kai pažinsi mane, mirties daugiau nebebus.“

O sodininke, sodininke,
ruduo atėjo,
kokios vienišos šakos ir lapai.
O sodininke,
ar girdi, kaip dejuoja belapiai medžiai,
išsirikiavę raudotojai
juodais drabužiais, kaip jie ašaroja?

Ašaros nebyra be priežasties,
joks veidas neišbąla be širdies skausmo.
Juodas liūdesio varnas pasirodė sode,
trempdamas sudžiūvusią žolę,
„Kur ta rožių lysvė dabar, kur lelijos,
kvapnusis jazminas ir kiparisas?
Kur tie vaismedžiai, žalios vejos,
kur lakštingala ir nuostabusis povas?“

Kaip Adomas, išvytas iš rojaus,
medžiai liko be drabužių ir vainikų,
o sodas, raudos sustingdytas,
laukia Dieviškojo vilties pažado.

Tačiau tu, šventavagi varne, dar palauk!
Tavo pavydui, ledas ims tirpti,
vanduo vėl plūstelės upeliais,
sugrįš ir spalvos, ir kvapai.

Prisikėlimo trimitas grąžins gyvybę pasaulin,
pripildys rožių sodą juoko
ir lakštingalos giesmės.
Ruduo numirs, ir mes šoksime ant jo kapo.
Džiūgauk, nes jau brėkšta Didybės aušra!

Miriau šimtus kartų, Mylimasai,
tačiau Tavo aromatas grąžindavo mane atgal.
Šimtus kartų buvau netekęs sielos,
tačiau Tavo balsas ją vėl sugrąžina.
Įžadą, mūsų duotą tą didžią valandą,
Tu priėmei; šimtus kartų laužiau jį,
apgautas troškimo Tave pasiekti.
Kaip norėčiau vėl žvelgt į Tave
ir pasiūlyti širdį kaip jauką Tavajai meilei.
Esi liepsna žmonių širdyse,
sukanti ratą kaip mėnulis žydru mano širdies skliautu.

Vieną ankstyvą rytą sode nuskyniau gėlę,
netikėtai išdygo Sodininkas, ir aš išsigandau.
„Ko jaudinies dėl gėlės,
kai esu atidavęs tau visą Sodą!“

Brangioji siela, neatidėlioki išvykos
į nuostabiąją kelionę
po prasmės jūrą!
Atminki, įveikei daugelį pakopų,
nesipriešink, pasiduok kelionei.
Nusiplauk žemės molį nuo sparnų,
sek priešais einančiųjų pėdsakais.
Negaišk puodžiaus dirbtuvėje,
sudaužyk ąsotį ir plauk su gyvenimo srautu.
Leiskis greičiau nuo kalno prie jūros,
nes kalnas nepasiūlys tau prieglobsčio.
Neklaidžiok rytuose ar vakaruose,
eik tiesiai į saulę!
Jos šviesoje, kaip mėnulis,
būsi kartais pusmėnulis,
kartais pilnatis.

Pirmoje pakopoje žmogus tėra forma,
vėliau Dvasia suteikia būdo grožį.
Pirmoje pakopoje vaisius tėra forma,
vėliau ateina jo gardumas, kuris ir yra tikslas.
Pirmiau išgražink save, tada kvieskis Mylimąjį į svečius.

Nepasiekdamas Tavųjų lūpų, Mylimasai,
bučiuoju brangakmeniais išpuoštas rankas.
Nepasiekdamas Tavojo dangaus,
guliu sugniuždytas ant žemės.

Prašyk Dievo meilės, ne gyvenimo,
prašyk Dievo sielos maisto, ne duonos.
Sukurtų būtybių pasaulis yra
kaip tyras skaidrus vanduo,
kuriame švyti Dievo savybės.
Žinojimas, teisingumas, malonė
atsispindi vandeny kaip dangaus žvaigždės.
Ateina karta po kartos, tačiau
mėnulis vis toks pat. Keičias laikai ir žmonės,
tačiau išminties ir teisingumo esmė lieka ta pati.
Gražieji atspindi Dievo Grožį,
ir mylėti grožį reiškia mylėti Jį.

Džiūvimo ženklai primena šaką,
negalinčią linguoti ar lankstytis.
Atsiskyrusiųjų nuo pasaulio galūnės
lanksčios lyg žalia šaka,
kuri lengvai linksta pinama į krepšį.
Daug tokių, kuriuos idėjos ir svajonės
paliko be gyvybės syvų,
jie nelinguoja ir nelinksta jokia kryptimi.
Tebūnie mano žodžiai simboliniai, tačiau jie tarsi ugnis.
Ar matei, kaip greitai sudega sausos šakos?
Niekas neapsaugos nuo Dvasios ugnies.
Viskas pražūva, išskyrus Jo Veidą.
Išsižadėk savojo aš ir apmąstyk žodžius,
kurie kyla iš Dievo tylos.

Brangioji siela, jau dvelkia pavasariu,
keliauk į rožių sodą ir klausykis
žolės, lelijos,
hiacinto šnabždesių:
„Ką pasėjai, tą ir pjausi."
Matai, kaip po niokojančios žiemos
nauji žiedai užgožė dyglius,
matai, kaip aukštai pakilo pašlovintasis kiparisas.
Dvasia ir vanduo papuošė rožių sodą,
ir šis tapo dar gražesnis.
Kokia palaiminga draugija!
Ar ilgai tavoji širdis
liks įkalinta geidulių žiemos?
Prašyk širdies parodyti kelią, prašyk sielos parodyti mėnulį.
Kelkis ir nuprausk veidą tuo pačiu vandeniu,
kuris šitaip gražiai nuskaistino rožės veidą.

Paragauki džiaugsmo, kurį teikia tikrasis tikėjimas,
ir pasaulio pagundos išblės.
Tačiau iš smegenų, apgirstančių taip lengvai, daug nesitikėk.
Parduok smegenis ir pirkis sumaištį!
Tokie mainai atneš tau didžiulį pelną.

Tavo protas gali pakilti į didžias aukštumas,
tačiau tavo papūgiška prigimtis laiko jį prie žemės
lesiojantį žinias, kurios tampa našta tavo sielai.
Pamiršk visa, ką žinojai, ir apglėbk beprotybę!
Atiduok savo turtą vargšams, išsižadėk saugumo,
gyvenk pavojingai, įžeidinėk giriančius tave,
gerk nuodus ir išpilk gyvenimo vandenį.
Užmirški gerą vardą, nebijok gėdos.
Visą gyvenimą buvau apdairus,
nuo šiolei gyvensiu apglėbęs beprotybę.

Išdidus mokslo žmogau,
nusileisk iš savų aukštumų,
įsimylėk ir tapki kvailiu!
Tapk nuolankus kaip dulkės,
keliauk su visais,
gerais ar blogais, jaunais ar senais,
ir vieną dieną
gal tapsi karaliumi.

Nešiesi pilną krepšį duonos,
tačiau prašinėji trupinių, eidamas nuo durų prie durų.
Esi vandeny iki kelių,
tačiau maldauji gurkšnio iš kiekvieno sutiktojo.
Kodėl esi toks aklas ir užsispyręs?
Verčiau elgetauki prie savo širdies durų.

Tūkstančiai kvailių velniui moka auksu
nesuvokdami, kad perka vien skausmą.
Laiko Siuvėjas nesiuva drabužio,
pirmiau nesukirpęs medžiagos.
Gražios gėlės džiugina akis,
tačiau valgydamas jas subloguosi.
Laikai lavoną rankose nesuvokdamas,
kad jis sustingdys tavo kūną ir sielą.
Laiko kauliukus meti nerūpestingai,
nesuvokdamas, kad varžovas yra trik trako meistras.
Patogiai ištiesi kojas
ant minkštos šios žemės lovos nesuvokdamas,
kad ji tik paskolinta.
Skendėdamas dulkėse pakelki akis į Dvasią
ir kalbėki be žodžių kaip angelai,
šnibždantys nuo lazuritinio pasaulio stogo.

Gali būti dievobaimingas, atsidavęs maldoms,
bet paskubėki, nes namai dar toli.
Gali manyti esąs dvasingas
ir atsidavęs ekstazei,
tačiau šimtai karavanų praėjo pro tave,
o tu vis nepabundi iš gilaus miego.

Meilė yra mano religija!
Gyventi vien prote ir kūne
man gėda.
Meilė nubraukė dulkes man nuo sielos,
ir dabar giedrame danguje
švyti mano dvasios mėnulis.
Per amžius mušiau meilės būgną
tau atliepdamas.
Mano gyvenimas priklauso nuo mano mirties.

Grasindamas savanaudžiams
pykčio kardu,
tik pats susižeisi.
Kiti rado priebėgą atsisakę savęs,
atspindėdami visa, kas randas aplinkui.
Spjaudamas į šį veidrodį, spjauni į save.
Tai, ką matai, bjaurumą ar grožį,
yra tavo paties atspindys.
Paprasti ir tyri
savęs atsisakiusieji yra pasaulio veidrodis.

Širdie, būk atidi,
būk pakanti,
bėk, jei sielvarto mintys tau per sunkios,
žaisk toliau savo vaikiškus žaidimus.

Visi savanaudžiai malonumai lakūs ir apgaulingi
lyg žaibo blyksnis iš tamsos.
Tokioj šviesoj nei paskaitysi, nei kelionės tikslą pasieksi.
Tavo kelias bus ilgas ir vedlio neturėsi,
apgaulė vilks tave mylių mylias
per naktį į tyrus.
Vieną mirksnį suklupsi užkliuvęs už kalno,
kitą nusirisi upėn.
Kol žavėjais žaibu,
saulėtekio spinduliai tave apleido.
Gali ilgai keliauti
vedamas nuomonės, netvarios kaip ir žaibas.
Tačiau nuomonė nepakeis tiesos,
žaibo blyksnis apakino tave, nebematai tekančios saulės.
Eikš, lipki į mūsų laivą
ar bent jau prisiriški savąjį prie mūsiškio.

Meilės Sode atsipalaiduoti nevalia
nė akimirką, nes prarasi savo
vietą įsimylėjėlių eilėj.
Būk aštrus kaip dyglys, jei nori,
kad Mylimasis šalia tavęs atsisėstų.

Jei esi riboto mąstymo,
visas pasaulis tau atrodys ribotas.
Jei esi laimingas su draugais,
pasaulį regėsi kaip rožių sodą.
Buvo daug nusigavusių iki pat Sirijos ir Irako,
bet nieko nepamatė, vien netikėjimą ir veidmainystę.
Buvo daug nusigavusių iki pat Herato ir Indijos,
bet nieko nepamatė, vien pirkėjus ir pardavėjus.
Buvo daug nusigavusių iki pat Turkestano ir Kinijos,
bet nieko nepamatė, vien suktybes ir apgaulę.
Jeigu keliauninkas ieško išorinių potyrių,
jis gali keliauti per pasaulį ir nematyti esmės.
Jeigu karvė pereitų Bagdadą, ji neišvystų jokių
miesto grožybių, išskyrus meliono žievę.
Tačiau erdvi karalystė anapus priežasties ir pasekmės
yra Dievo buveinė, nuolat kintanti ir amžinai nauja.
Visa, tebūnie Rojus ar Edeno upės,
tampa bjaurastimi, kai nuolat regima tik iš vienos pusės.

Mūsų akims neduota Dievo matyti,
Jis mato mus.
Forma randas iš Dvasios
kaip kalba randas iš minties.
Mes nežinom, iš kur minties jūra išnyra,
bet žinom, ar minties bangos
yra kilnios ir tyros, mes žinom, kad jūra,
iš kurios jos kyla, yra tokia pati kilni.
Formos gimsta iš Žodžio ir vėl miršta
kaip bangos, grįžtančios jūron.
Ir mes su kiekviena akimirka mirštam ir grįžtam pas Jį.
Pasaulis nuolat atsinaujina,
nors mums atrodo toks pat.
Iš tiesų pas Jį mes sugrįžtam.

Ieškotojau, kai jauti sielą susitraukiant,
žinok, tai tik į gera,
neleisk širdžiai sielvartu liepsnoti.
Kai pletiesi, tu eikvojies,
o išlaidos reikalauja
pajamų iš skausmo apimtos sielos.
Jei visad būtų vasara, šaknys išdegtų
ir sodai niekada nesužaliuotų.
Žiema atrodo rūsti, bet ji ir meili kartu.
Kai pradedi trauktis, mano drauge,
stebėki plėtimąsi viduje,
neliūdėk ir nesiskųsk.
Vaiko akys nukreiptos į šios dienos reikmes,
o išminčiaus akys regi iki pačios pabaigos.
Kai užsičiaupsi,
kitas pravers burną, ieškodamas peno
Dvasios paslaptyse.
Kūniško džiaugsmo cukrus
tėra liūdesio sodo vaisius,
šis džiaugsmas yra žaizda, liūdesys yra trauklapis.
Mokykis apglėbti liūdesį,
žvelki jam tiesiai į veidą, ir džiaugsmas sugrįš.
Bet koks veiksmas sūpuojas tarp traukimosi ir plėtros,
abu svarbūs kaip ištiesiami ir suskleidžiami
paukščio sparnai skrydyje.

Kaip víeniša Dievo jūroje
neregint krantų,
ir mes, lyg laivai naktyje,
esam plukdomi vien Jo Šviesos malonės.

Ar žinai, iš kur esi?
Esi iš dieviškosios šventovės.
Argi nepameni, kaip įveikei
tas dvasios ekstazės pakopas?
Pamiršai jas,
tad esi dabar suglumęs ir sutrikęs.
Sielą pardavei už saują dulkių.
Kokį pigų sandorį sudarei!
Sugrąžink dulkes ir pripažink savo vertę,
tu ne vergas, tu esi karalius.
Tai dėl tavęs tie nuostabūs pasislėpėliai
nusileido iš dangaus.

Sveika, saldžioji melodija!
Tu atneši ženklus iš neregimybės,
tu atneši gyvybę šiam mirusiam pasauliui.
Aplenk mano ausis ir sukrėsk mano sielą,
pakylėk ją ligi užburto pasaulio,
kur nunešei mano širdį.
Tavo teikiamas džiaugsmas
liudija tave ilgai siurbčiojus
dieviškąjį vyną,
tavo saldumas liudija tave ragavus
dangiškojo nektaro.
Iš tavo pasėtų sėklų
ima želti nauji daigai.

Širdies Sodas

ANTRA DALIS

Tik erdvioje širdies priebėgoje,
kur trykšta gaivūs šaltiniai
ir žydi rožių sodas,
tik rožių soduose pasieksi ekstazę.

Klausiu, nenustygstanti siela, iš kur atėjai
ir kas palaiko tave?
Ką tokio išvydai šiame nebūties pasaulyje,
kas traukia tave čia, kad skubi uždususi, apgirtusi,
nuo kalno viršūnės nustumta
į niekio jūrą?
Nors kiekviena būtybė bijo nebūties,
tu neklausai patarimų ir nenurimsti.
Koks vėjas atnešė tave čia?
Esu tau atsidavęs, tačiau tu užtveri man kelią į išmintį,
keldama skausmą ir žlugdydama mane.
Mano širdis kuždėjo: „Mažiau nerimauk,
tarp žmonių esu kaip auksinė moneta,
paslėpta dulkėse, bet netgi auksas neras pirkėjų,
jei nebus iškeltas į šviesą
iš manųjų gelmių.“

Jei neturi mylimojo, ieškok,
jei turi, kodėl nesidžiaugi?
Jei tavo mylimasis nesukalbamas, atliepk tuo pačiu,
jei nėra išauklėtas, pamokyk gero elgesio,
jei stovi tau ant kelio, kovok su juo!
Tačiau tu tik sėdi, tingiai mąstydamas
apie gyvenimo keistybę.
Keisčiausia, mano drauge, kad tu
neieškai anapusybės.
Esi šviesos būtybė, tačiau tavo širdis
skendi tamsoj.
Esi auksas, lydomas ant žaizdro, tačiau
pats vis ieškai aukso.
Pamiršai esąs senas girtuoklis,
pažįstantis Meilės vyno skonį?
Tegu tavo dvasia tampa akla viskam, išskyrus Dievą,
maldauk per naktį, kad pakiltų spindulingas mėnulis,
slypintis tavo būties šešėlyje.
Geriu vyną, kuris yra meilės liepsna
iš mano Mylimojo rankų.
Tapk malkomis Mylimojo laužui,
ir tavo gyvenimas nenueis veltui.

Naktis akla aušros didybei,
žmogus aklas mylinčiojo didybei.
Kuris skundžias degąs, nėra mylintis,
nes mylinčiojo širdis liepsnoja nuolatos.

Jeigu nežinai, kad Meilė turi begalybę atspalvių
Dievo akyse, esi tik akmuo.
Vien Meilė gali išsunkti vandenį iš akmens,
vien Meilė gali nubraukti rūdis nuo širdies veidrodžio.
Kai Meilė visa savo didybe praveria burną tarsi banginis,
ji praryja viską,
ji išmuša protą iš vėžių ir užvaldo sielą.
Meilė yra Tiesos liūtas.
Nepasitikėjimas sukelia karą, pasitikėjimas atkuria taiką,
tačiau Meilė abu juos paskandina ugny!
Vien Meilės sparnai gali nuskraidinti širdį ten,
kur gyvena Mylimasis.

Tavo Draugas yra tavo akis, saugok jos skaistumą,
nekelk dulkių savo liežuvio šluota.
Šalinkis svetimųjų, ne draugų,
kailiniai skirti žiemai, ne vasarai.
Kai ego suartėja su kitu ego,
stoja tamsa ir kelias prapuola.
Kai vienas protas suartėja su kitu,
randas daugiau šviesos ir kelias tampa ryškus.

Mano poezija kaip Egipto duona,
palikta per naktį ji žiedėja ir sukietėja,
valgyk ją, kol šviežia.
Mano poezija kaip žuvis sausumoje,
dar virpanti, tačiau ilgainiui
ji praranda gyvybę ir atšąla.
Jeigu valgysi ją, įsivaizduok ją esant šviežią,
tai, ką valgai, mano drauge, tėra tavo vaizduotė.
Mano poezija gyvena tik šildoma sąmonės budrumo,
pasaulio šaltyje ji miršta.

Šis pasaulis kaip medis,
o mes lyg puszžaliai vaisiai, laikomės jo,
dar nepasirengę Karaliaus rūmams.
Vaisiui sunokus iki saldumo, jis atitrūksta nuo šakos.
Kai pajunti šio saldumo skonį,
pasaulis praranda patrauklumą.
Laikytis įsikibus šio pasaulio yra nebrandumo ženklas.
Kol esi gemalas,
tau terūpi gerti kraują.

Tu gali būti tamsus kaip geležis,
tačiau blizgink savo širdį,
kol ji taps kaip veidrodis,
atspindintis neregimybės atvaizdus.
Tavo protas yra šlifavimo įrankis,
naudokis juo, kol širdis ims spindėti.
Tačiau tu tik įkalinai
savo protą ir išlaisvinai jausmus.
Žmogus yra lyg sudrumstas
upės vanduo, nematai
po juo slypinčių brangakmenių ir perlų.
Nemaišyk vandens, jei nori matyti mėnulio
ir žvaigždžių atspindžius.
Žmogaus dvasia tarsi oras, tačiau kai pakeli
dulkes, saulė dulsvėja.
Dievas apdovanojo tave vaizduote,
padėsiančia surasti kelią į Šviesą.

Apie lietų naktį niekas nežino,
nes visos sielos miega.
Tačiau rožių sodo gaiva ryte
paliudija lietų, kurio niekas nematė.

Mano širdis yra austrė,
mano Mylimojo veidas yra perlas.
Jis užpildė visą erdvę,
nieko man nepalikdamas.
Stebiuosi sakančiais,
kad tiesa karti,
man ji tokia saldi,
kad net nakties lūpos prasivėrė.
Žmonės ieško maisto išorėj,
tačiau manasis ateina iš vidaus.
Jei nori tapti lengvas kaip angelai,
negana nusimesti drabužius.
Nusivilk savąjį aš.

Atverki duris, Mylimasai,
Tu esi vynas, aš esu taurė,
Tu esi amžinas, aš esu laiko kalinys.
„Nutilk, kvaily, kas atvertų duris pamišėliui?“

Vaikas graudžiai ašarojo prie tėvo karsto:
„Kodėl jie gabena tave į tokį ankštą namą,
tamsų ir šaltą, be kilimų, be durų
ir be jokio išėjimo?
Jokių maisto kvapų, jokių kaimynų,
kodėl jie gabena tave į tokį nuošalų užkampį?“
Berniukas, ėjęs su tėvu pro šalį,
nugirdo vaiko raudas
ir paklausė: „Tėve, ar šį kūną jie atgabens
į mūsų namus?“
„Nekvailiok!“ – atkirto tėvas piktai.

„Bet visa, ką sakė tas vaikas, tinka mūsų namams –
nei kilimo, nei žibinto, nei maisto.“
Daug žmonių nugyvena be meilės,
nesuvokdami, kad jų širdis yra tamsi ir ankšta,
ten saulė niekad neįspįsta.
Karstas geriau už tokią širdį.

Praverk savo širdies langą
ir žvilgterėk į Mylimojo veidą.
Meilės užduotis šį langą sukurti,
kad Jo Grožis apšviestų širdį.
Tai tavo galioje, mano drauge,
nenusuk žvilgsnio nuo Mylimojo veido.
Susiraski kelią į savo paties šerdį
ir atsikratyk visų kitų jausmų.
Tavo rankose eliksyras,
panaudok jį, ir jo alchemijai veikiant
savo priešus paversi draugais.
Šitaip tobulindamas save
pajėgsi atspindėti Mylimąjį, kurio
Malonė Dvasią maitina.

Jei manęs nepažįsti, klausk tamsios nakties,
ji yra mano vienišų ašarų ir raudų liudininkė,
ji yra mano paslapčių sergėtoja.
Tapau kantrus kaip kalnas, nuolankus kaip dulkės.
Mano negandos tarsi dyglių tvora supa mano sodą,
tačiau sykį ją peržengęs girti imsi
trykštančius sodo šaltinius ir kvapnias rožes.
Garbink Mylimąjį, palaiminusį sodą naujam gyvenimui.
Taikus audėjas nepajėgs įvertinti karo meno,
protas nepajus, koks saldus mylimojo skausmas,
koks saldus tirpsmo skausmas,
lyg druskos kruopelei tirpstant meilės jūroje.
Tačiau nešvaistysiu žodžių pavargusiems protams,
kalbėsiuos tik su jūros ištroškusiais.

Save praradęs
tapau Dievo vertėju.
Dabar, girtas ar blaivus,
vos žodį išlemenu.

Žiaurusis ruduo atėjo!
Raudona rožės suknelė suplyšo,
gluosnis nubarstė šakas,
atgailaudamas už praleistas maldas.
Lelija išsitraukė kalaviją,
jazminas dangstos skydu, ruošiasi kovai.
Lakštingala, pavydėdama
rožės gerbėjams,
kenčia nebyli.
Medžiai, keldami rankas iš nevilties,
klausia, kodėl pasislėpė žiedai
ir kas perlaužė našlaitės stiebą.
Žiaurusis ruduo atėjo,
tačiau nepraraski tikėjimo pavasariu,
nes ką ruduo sugriaus, pavasaris atstatys.
Visos šios kalbos apie rožes, lakštingalas ir sodus tėra
tik širma, už kurios slepiuos,
nes Meilė yra pavydi.

Praradus tave, Mylimasai,
pavasaris manęs nebedžiugina,
tegu dygliai nustelbia sodą,
tegu lyja akmenimis.

Atėjai, Mylimasai, pažadinai mane
iš miego ir prapuolei.
Mano širdy augai kaip mėnulis,
tačiau, vos pažvelgiau į tave, tu išnykai.
Akimirką išvydęs tavo sodą,
nebeturiu kantrybės tęsti savo gyvenimo.
Vienas gurkšnis tavo svaiginamo vyno
pažadino meilės kančias ir ilgesį.
Ar namas gali stovėti,
jeigu jo pamatai buvo supurtyti?
Meilės kelyje daug pakilimų ir nuopuolių,
daug susitikimų ir išsiskyrimų.
O, kokia begalinė man rodos kelionė
į tą stebuklingą vietą, kur veda mano aistra.

Sykį tikintysis paklausė Vartų angelo:
„Ar tiesa, kad pragaras yra kelias,
kurį pereina ir tikintys, ir netikintieji?
Nes savame kelyje nemačiau nei dūmų, nei ugnies.“
„Tas kelias, kuriuo ėjai, išties buvo pragaras, – nusišypsojo angelas. –
Tačiau tu įveikei savo žemesniąją prigimtį,
todėl tau jis atrodo kaip sodas.
Pasėjęs atsidavimo sėklų, tu pykčio ugnį
pavertei užuojauta, o nežinojimą
išmintimi. Pavydo dygliai virto rožėmis,
ir dabar tavo ūmi siela virto rožių sodu,
kur lakštingalos gieda giesmes.“

Gabendamas savo mantą tylos link,
ieškok ženklų kelyje,
tačiau nepagalvok esąs vienas iš jų.
Nenuleisk akių nuo Pranašo draugų,
jie tavo kelrodės žvaigždės.
Tylėk, nes žodžiai tik temdo tavo regėjimą.

Švelniai, švelniai pramerk akis
ir pažvelk į Meilės veidą,
stebeilykis į jos svaiginančias akis!
Te jos šypsantis veidas nuvilioja tavo širdį
į begalinį Meilės sodą.
Paragauki jos vaisiaus saldumo,
gerk jos rožių kvapą ir šok
linguodamas tarsi gluosnis vėjyje.
Išsižadėk pasaulietiškų malonumų,
kad pagaliau išsipildytų
begalinė Meilės paslaptis.

Vienas šelmiškas mylimojo bučinys
sukėlė tūkstantį šėlstančių liepsnų
ir paliko mane apkvaitusį, liepsnojantį aistra.
Pamišęs, kito bučinio laukdamas
bėgu greičiau, negu daužos širdis.
Kas būtų atsitikę, klausiu savęs,
jeigu jis būtų pabučiavęs šešis ar septynis kartus?

Aš kalbu, o jis liepia: „Tylėk!“
Aš tyliu, o jis šaukia: „Kalbėk!“
Aš jaudinuos, o jis liepia: „Nurimk!“
Aš esu ramus, o jis šaukia:
„Nesi pakankamai išprotėjęs!“

Aš apsvaigau, ir mano širdis pabėgo.
Kur ji nukeliavo?
Ji išvydo priežasties grandinę nutrūkstant ir iškart pabėgo.
Neverta ieškoti namuose, ji galėjo pabėgti
tik į Mylimojo šventovę.
Širdis, oro paukštis,
baltasis Karaliaus sakalas,
tikriausiai ji grįžo pas Jį.

Kūnas tarsi puodas su dangčiu,
pakelk dangtį, kad išvystumei, kas jame,
gyvybės vanduo ar mirties nuodai.
Susikaupk prie turinio, ir tapsi meistru,
susikaupk prie puodo, ir būsi paklaidintas.
Tavo akys mato tik kūną,
o dvasios akis regi sielą.

„Kur mano mokytojas?“
„Jis klajoja be tikslo.“
„Esu jo draugas; duok užuominą,
kur rast jį galėčiau.“
„Ieškoki prie sodo upelio, nes jis
įsimylėjo sodininką.“

Įsimylėjėliai yra beviltiški, panirę
į savo mylimojo paieškas.
Ar žuvis gali išgyventi sausumoje?
Ar neištirptų sniegas, saulę įsimylėjęs?
Argi varis nevirstų auksu
Alchemiko rankose?
Įsimylėjėlis ilgai neišbūna
spalvų ir kvapų pasaulyje.
Gali klajoti be tikslo, bet galiausiai ir tu
būsi atvilktas prie Karaliaus kojų,
tad kodėl neatėjus išsyk savo noru?
Uždarau kalbos duris ir praveriu
slaptą kelią į tylos pasaulį.

Klaidingi žodžiai trikdo širdį,
vien tiesa atneša santarvę.
Klaidingi žodžiai lyg burnoje įstrigęs šiaudas,
kurį širdis bando beviltiškai išspjauti.

Tikras įsimylėjėlis tarsi liutnia,
ji išgauna melodiją tik tuščia,
vos jai prisipildžius, dainius deda ją į šalį.
Jei esi pilnas savęs,
nepajusi švelnaus Jo pirštų prisilietimo.
Ištuštink save ir atsiduok,
šitaip „čia“ apsvaigsta
„niekur“ vynu.

Mano Mylimasis širdį manąją laiko lyg plunksną,
rašydamas visa, ką susigalvoja.
Jis pakerpa plunksną kasdien, kad darbą atliktų,
kartais pamerkia į rašalą,
kartais sprigteli ją žemyn galva,
kartais perskelia galą, jei prireikia.
Kaip gydytojas Jis žino, kas geriausia ligoniui.
Viena eilute Jis švariai ištrina visą pasaulį,
kita apsaugo jį nuo negandų.

Širdis, sąmoninga ir kartu nieko nesuvokianti,
neturi nuomonės, tad paklūsta
Mylimojo rankai, ją laikančiai.
Šlovink širdį, kuri tapo sąmoninga!
Galiu savo širdį plunksna pavadinti, tačiau niekas nepaaiškins
šios formos, neturinčios formos, suvaržytos
ir kartu turinčios laisvą valią, šio sąjungos paradokso.

Grožis yra Sodas,
rožių kvapas, čiurlenantis vanduo,
kurs tykiai srūva...
Ar žodžiais apsakysi tai, kas nenusakoma?

Vienądien išvysi mane tįsantį smuklėje,
turbanas užstatytas, maldos kilimėlis sulietas vynu.
Apsvaigintas pašaipaus savo meilužio bučinio,
matau jo garbanas, šokančias man ant delno.
Pailsėjęs jis gundo mane neužmigti
ir puotauti su juo iki pat aušros.
Koks palaimintas esu, kad tas kerėtojas
vilioja mano širdį lauk iš šito pasaulio.

Išsiskyrimas lenkia vilties nugarą,
žiaurumas suriša ilgesio rankas,
tačiau įsimylėjėlis niekada nepuola į neviltį.
Atsidavusiai širdžiai
viskas įmanoma.

Menestrelis yra artimas apgirtusio įsimylėjėlio palydovas,
jo jėga ir maistas;
jo pakylėtos dainos
traukia įsimylėjėlį į smuklę.
Tačiau menestrelis, nešantis Dievo vyną
įsimylėjėliui, skirias nuo geidulingojo,
kurio vynas uždega vien kūną.
Vynas, apie kurį kalba mistikai,
nėra įprastas žmogui.
Menestrelis žymi įsimylėjėlio tako
pradžią, smuklė žymi pabaigą.
Kai menestrelis ir įsimylėjėlis apgirsta,
kurstytojas ir sekėjas tampa vienu.
Kai džiaugsmas ir širdgėla ištirpsta vienas kitame,
menestrelis pabunda ir uždainuoja:
„Paduoki man taurę, Mylimasai, nesistebiu, kad Tavęs nematau,
nes esi mano veidas, o artuma tėra klaidinantis šydas.
Esi mano protas, nesistebiu, kad Tavęs nematau,
nes mąstymas pinklus ir sudėtingas.
Esi arčiau manęs nei kaklo vena, tačiau aš apsimetu
šaukiąs Tave iš tolumos, kad pavydieji nepastebėtų,
kas sėdi šalia manęs.“

Tapai kietas kaip akmuo.
Ką gali akmuo padaryti stiklo širdžiai?
Tik sudaužyti į gabalus.
Juokiesi, kaip aušra juokias iš žvaigždžių,
netenkančių savo gyvasties.
Su trenksmu atvėrei mano širdies duris,
ir visos mintys pabėgo, o mano nugalėta kantrybė
išskubėjo paskui.
Minties ir kantrybės netekus, nieko neliko,
išskyrus pamišusią aistrą, karščiuojančią ir verkiančią,
giedančią pakylėtas giesmes.
Meilė yra kvietimas, o poezija yra balsas,
tačiau daugiau nekalbėsiu, nes svarstant apie meilę
žodžiai dūžta.

Mano širdis sukos aistringai
tavo žodžių ugny.
Dabar suprantu – ką regėjau kaip ugnį, tebuvo ledas,
ką regėjau kaip vandenį, buvo miražas,
ir mūsų istorija tėra senas užmirštas sapnas.

Kai pasirodo tikras įsimylėjėlis,
pasipila nelaimės.
Man patinka širdis, kuri pašiaušia septynias jūras,
be baimės stodama prieš bangas.
Man patinka įsimylėjėlis su ugninga širdim,
pelenais paverčiantis patį pragarą.
Man patinka širdis, galinti apsukti visatą
apie savo pirštą, pagauti amžinąją šviesą
ir pakabint lyg varveklį.
Man patinka įsimylėjėlis su širdimi, didžiule kaip pasaulis,
jis kaunas lyg liūtas ne vien su kitais,
bet ir su savim, įsimylėjėlis, plėšantis
visų širdžių šydus liepsninga Tiesos šviesa.

Meilė yra nieko negeidaujančio Dievo bruožas,
atgaila yra žmogaus bruožas, ji kirminas Meilės
drakonui, juokingas Meilės akivaizdoj.
Meilė bet kam, išskyrus Jį, yra netikra,
nes tas, kas nėra Jis, tėra paauksuotas daiktas,
išorėj švytintis, tačiau viduje tuščias,
blizgiu auksiniu paviršium, tačiau tamsus iš vidaus.
Akimirką, kai dieviškoji šviesa pranyksta,
stoja tamsa, ir netikra meilė
užgęsta kaip žvakė,
kūnas tampa nereikalingas, o grožis sugrįžta į savo ištakas.
Mėnulio šviesa grįžta į mėnulį,
o jo atspindys išnyksta nuo juodos sienos.
Dieviškoji Meilė yra Tobulybės Saulė,
Dieviškasis Žodis yra jos Šviesa,
o visos būtybės tėra jos šešėlis.

Pavasari, tavo švytintis veidas
primena Draugo veidą,
ar tik nebūsi iš Jo pasiskolinęs?
Esi šventė akims,
tačiau tavo esmė nematoma
kaip ir sielos.
Žiemos išbandymai baigės,
gražioji rože, pakelki galvą ir nusišypsok,
griaustinis paskelbė pavasarį atvykstant.
Lelija ragina savo jaunus pumpurus
prasimerkti ir išvysti
Sodo didybę.
Šiaušiamos vėjo, nešančio
saldų sąjungos kvapą,
šakos šoka iš džiaugsmo.

Mano taurė suskilo.
Įsimylėjėlių sueigai
tokia taurė nepritinka.
Bet neapraudu suskilusio kūno,
nes Vyno Nešėjas man paruošė kitą,
tyro Dvasios vyno pilną.

Sekdamas tave nusviedžiau
širdį vėjams.
Vienądien oras prisipildė tavo kvapo,
mano širdis plėtės iš dėkingumo
ir pažiro vėjy.

Keista liga užklupo mano draugą!
Dūsaudamas ir aimanuodamas per naktį,
jis tranko galvą į sieną.
Nėra jokių akivaizdžių ligos požymių,
nei karščio, nei galvos skausmo.
Gydytojas, patikrinęs pulsą, pareiškė,
kad jo liga neįprasta,
ją sukėlė širdis.
Mano draugas nebevalgo ir nebegeria,
ar gali būti, kad jį pagydys tik meilė?
Viešpatie, pasigailėk, išgydyk jį nuo tos kančios.

„Vaistai ir užkalbėjimai nepadės tikram įsimylėjėliui.
Jeigu neatpažinsi ligos požymių,
niekad nepatirsi tikrosios Meilės."

Iš Mylimojo kiekvienas gauna pagal nuopelnus.
Kol aš mėgaujuos Jo tyru vynu, tu geri actą.
Saldumas yra cukraus esmė,
ir jokie troškimai nepavers jo rūgščiu.
Jei nori būti pamokslininkas, eik ir pamokslauk,
tačiau aš esu Dievo muzikantas ir groju vien Jo melodijas.
Jis nedavė man kito sielvarto, vien ieškoti rimų
Jo eilėraščiams. Pagaliau Jis išlaisvino mane ir nuo šito.
Tad imk šį eilėraštį ir suplėšyk į skutus,
nes prasmė yra toli anapus žodžių sūkurio.

Būti dervišu ir būti įsimylėjusiam
reiškia būti pasaulio karalium.
Meilės sielvartas yra paslėptas lobis.
Sugrioviau savo širdies namus
savo paties rankomis, nes žinojau,
kad lobis glūdi mano griuvėsiuos.

Meilė pasirinko mane iš visų kitų,
atskubėjo ir skruostą paglostė.
Kokia malonė!
Alchemikas ištiesė ranką iš aukso kasyklos ir
palietė man veidą.

Jeigu atrodau kupinas išdidumo, tai dėl
kvėpsmo, kurį Jis iškvėpė į mane.
Pavydus mėnulis truktelėjo šydą nuo
žydro dangaus skliauto man virš veido.

Vynas liejos, tačiau taurės liko nematomos,
bučiniai artėjo, tačiau lūpų nebuvo.
Mėnulio šviesoje tamsi naktis tapo
šviesi kaip diena.

Šią naktį per miegus Dievo namuose
ieškojau mihrabo. Namuose, kuriuos surasi naktį
be žibinto, nes jie patys yra Šviesos šaltinis,
Dvasios penas.
Tik ar išgyvens siela Šviesos namuose,
kur grindys nuklotos žinių ir išminties kilimais,
kur gyvena ekstazę patyrę sufijai, suglumę ir tylūs?

Mano širdie, skrisk kaip paukštis į tą grožybių sodą,
į saugų uostą anapus atšiaurios kūno dykumos!
Ženk širdies sodan,
rasi jame rožių, tyro vyno ir muzikos.
Tavo skolintame kūne slypi brangi dovana,
ieškoki jos ne tik tada, kai skauda,
išmok mylėti anksčiau, negu mirtis tave pasišauks.

Nesigundyk kaligrafijos grožiu,
verčiau mokykis meilės rašto, jis nuves tave
prie Mylimojo durų.
Apgirski meile, ir surasi drąsos
pasinert į begalinę jūrą.

Užmigdyk savo mintis,
neleisk joms mesti šešėlio
ant tavo širdies mėnulio.
Paskandink jas meilės jūroje.

Po Tavo kojom driekias mylimų našlaičių ir jazmino takas.
Tu kvėpteli į žemės grumstą,
ir balandis pakyla aukštyn į dangų.
Plaunies rankas, ir vanduo tampa auksu.
Dyglys užkabina Tavo apsiaustą, ir jis virsta liutnia.
Tavo palaužtieji tampa išmintingesni,
vienu žvilgsniu Tu išvaduoji nelaimėlius iš kančių.
Tavo kvėpavimas atgaivina visų širdis,
bet verčiau patylėsiu, kad Tu kalbėti galėtum.

Naktis tamsi tik atstumtiesiems,
mano naktis, apšviesta Mylimojo veido, šviesi kaip diena.
Visas pasaulis gali springti spygliais,
o aš vartausi rožių patale. Visas pasaulis gali virsti griuvėsiais,
o mano širdis gieda pakylėta.
Pasaulio naujienos gali liūdinti ir slėgti,
mano naujiena ta, kad išvis nėra jokių naujienų.

Tavo nuostabus veidas yra mano širdies šviesa,
Tavo gerumas suteikė sparnus,
Tavo juokas man šventinė puota.
Apsvaigusi nuo Tavo švelnaus kvapo
širdis nebegali plakti niekam kitam.
Žengiu džiugiai į Tavo kiemą
ir ilsiuos Tavo garbanų šešėly.
Paniręs į Tavo jūros palaimą
pasiduodu prie Tavo kojų.
Aš tapau Tavimi.

Sakyk, mano drauge, kas didesnis,
švytintis mėnulis, kvapus sodas
ar Tasai, kuris juos sukūrė?
Ar šviesus protas didesnis
už jį sugalvojusįjį?
Net Meilė, aukštinanti pasaulį, Jo rankose
tampa minkšta kaip vaškas.
Kai pajuntu liepsnojant plunksnas,
Jis išskleidžia man sparnus.
Kai jaučiu širdin smingantį durklą,
Jis užstoja mane savo skydu.
Iš manęs liko vien baiminga pagarba Jam!

Kibirkštis iš liepsnojančios širdies,
sudaužytos širdies atodūsis
visad pasiekia Mylimąjį.

Šlovės aušra stoja pažerdama spindulius,
ir mano sielos paukštis pratrūksta giesmėm.
Spindulingoj saulėj mano kūno dulkės nusėda,
ir Mylimasis ateina prisėst šalia manęs.
Jo malonės sujaudinta mano vieniša širdis
džiaugsmingai suspurda ir ima šokti.
Toji, kurios nugarą lenkė kelionė,
grįžta į gyvenimą.
Širdis yra pasaulio šviesa,
o siela jo spindesys.
Širdis suplaka kviesdama sielą šokiui.

Kai užkasi savo paslaptį giliai širdyje,
tavo noras greičiau išsipildys.
Sėklų, užkastų žemėj, paslaptis
atsiskleidžia sodui suvešėjus.
Jei auksas ir sidabras nebūtų paslėpti,
kaip jie subręstų kasykloj?

Jokia mylinti širdis neužsisklendžia staiga be priežasties.
Sėski prie jos durų ir budėk ligi aušros,
slaptas meilužis pasirodo naktį.
Tik pasaulio pančių nesurakinta širdis
ištvers Mylimojo vaizdą.
Ir susijungimo akimirką širdis
lyg karalius su nematoma karūna
šoks pakylėta,
akmenis po kojom versdama deimantais.
Tačiau patylėki, ši brangi paslaptis
ne kiekvienai ausiai skirta.

Mylėdamas prašyk beprotybės,
atsisakyk protavimo, atsisakyk gyvenimo,
leiskis į pavojingus nuotykius
po dykumas, tvindomas kraujo ir ugnies!

Šamsai, buvai apdovanotas amžinąja šviesa,
žvelk kaip saulė į visus palankiai
ir sudegink mūsų širdžių sielvartą.
Ateik kaip pavasaris, prikeliantis nudžiūvusius augalus,
ir ištirpdyk mūsų sušalusias širdis.
Praverk mūsų lūpas maldai, kad numalšintume
tavo amžinojo vyno troškulį.

Begalinis žaliuojantis Meilės Sodas
nokina vaisius anapus džiaugsmo ir sielvarto.
Meilė visad žaliuoja, ji nepaiso pavasario,
ji nepaiso rudens.

Eikš ir dėkis prie įsimylėjėlių,
mes atversime vartus į Meilės Sodą.
Glauskis mūsų namų šešėly,
nes mes esame saulės kaimynai.
Galime būti nematomi kaip siela
ir nepaliekantys pėdsakų kaip meilė, bet visąlaik
esame su tavimi. Nemėgink mūsų apibrėžti,
nes esame aukščiau visų sąvokų.
Tu lyg upelis, įkalintas po žeme,
prisidėk ir plūski su mumis kartu į jūrą.
Mes pralošėm viską ir pasiekėm
absoliučios tuštumos būseną.
Žinodami, kad nežinome,
dabar dainuojame nežinojimo dainas.

O širdie, skriski, tu esi sąjungos feniksas!
Niekas nepažįsta tavęs, nei žmogus, nei angelas,
o tu vis tiek vagi ir suvilioji tūkstančius širdžių.
Trumpam susilieji su pasauliu, tačiau netrukus
ištiesi sparnus ir skrendi į neregimąją jo pusę.
Dvasia tavęs neranda, tačiau tu esi jos plunksnos ir sparnai.
Akys tavęs nemato, tačiau esi regėjimo šaltinis.
Argi varis nevirstų auksu
Alchemiko akivaizdoj?
Ar sėklos nesudygtų pavasarį?
Ar išmintis ir žinojimas nenublanktų
tavo saulės šviesoj kaip tolimos žvaigždės?

Esi vasara, tirpdanti pasaulio ledą ir sniegą.
Ar kas ištvertų tavo liepsningą esatį?
Tavo žvilgsnis sunaikino šimtus panašių į mane.

Sėdėdamas vešliame sode po medžiu,
sufijus, nuleidęs galvą ant kelių, užsimerkęs
paniro į kontempliaciją.
Praeivis, jo būsenos suerzintas,
neišlaikęs paklausė:
„Kaip tu gali miegoti? Domėkis
Dievo ženklais aplinkui."
Sufijus ramiai atsakė:
„Dievo ženklus regiu savo širdy!"

Vienas mūsų knygos puslapis išmuš jus iš vėžių amžiams.
Viena tikra akimirka prie širdies kojų
iš mokytojų pavers jus mokiniais.

Slepiu juoką savy ir apsimetu pykstąs,
nes bendravimas su piktaisiais
gali sukelti karą,
todėl aš lieju ašaras už juos.
Didžiuliame mano kūno mieste sielvartas vienoj pusėj,
aš kitoje, vanduo vienoj pusėj, aš kitoje.
Su piktais esu piktas, su mielais esu mielas.
Šimtai panašių į mane šoka,
apgirtęs Jo sode, kutenamas džiaugsmo plyštu juokais,
mano kelias džiugus ir lygus. Mano širdis pražydo
Jo sode, šoka ir garbina Jį giesmėmis.
Kantrybė sako man: „Aš atnešu sąjungos naujienas."
Dėkingumas sako: „Aš praturtinu širdį."
Protas: „Aš susitraukiu iš baimės prieš Jį."
Meilė: „Aš esu kerai."
Dvasia sako: „Esu Jo namų pamatai."
Nežinojimas sako: „Nieko apie Jį nežinau."
Išmintis: „Esu Jam skolinga už meistrystę."
Susilaikymas sako: „Esu Jo patikėtinis."
Pasiaukojimas: „Aš pasidaviau Jam."

Yra šimtai religinių knygų,
tačiau visos jos tėra vienas puslapis,
yra šimtai skirtingų šventų vietų,
tačiau altorius tik vienas.
Visi keliai veda į vienus Namus,
iš vienos sėklos tūkstančiai javų varpų išauga.
Yra begalė valgio ir gėrimų rūšių,
skirtų vieninteliam tikslui – prasimaitinti.
Alkio akys godžios,
bet pasisotinus viena valgio rūšimi
visas kitas tavoji širdis atstumia.

Kur skubi, girta širdie?
„Ša! Ji bėga pas mane!“
Kodėl lakstai be tikslo išoriniam pasauly,
jeigu tavo balsą girdžiu iš vidaus?
„Širdis dažnai sutrinka, ima kariauti,
sukelia kančią ir skausmą,
tačiau ji mano turtas.
Sek paskui brangiąją širdį, kad ir kur ji žengtų,
ji yra malda, kylanti į dangų,
debesų krūties pienas,
viesulingas vėjas sode.
Neturi ji veido nei pavidalo,
tačiau suteikia prasmę pasauliui,
neturi galvos nei kojų,
tačiau yra pasaulio galva ir kojos.

Tai liepsna, apšviečianti kūną,
be kurios šis pražūtų.
Amžina ir stebuklinga, ji valdo visatą,
pralieja karalių kraują, kelia sumaištį,
bendrauja su visais, tačiau visad lieka viena.“

Laiminga ta akimirka, kai su užuojauta
glostai mylimojo galvą.
Laiminga ta akimirka, kai pavasario
vėjas pakyla iš rudens gelmių.

Laiminga ta akimirka, kai su vyno taure
Mylimasis kviečia tave į sambūrį,
nemirtingas vynas džiugina kiekvieną ląstelę.

Laiminga ta akimirka, kai Mylimasis reikalauja
pažado ir maloniai priima tavo įžadus.

Laiminga ta akimirka, kai širdis sako:
„Dar nepasodinau savo sodo“,
o tu atsiliepi: „Augs visa, ką pasodinsi.“

Laiminga ta akimirka, kai išsiskyrimas
linki tau: „Labos nakties.“

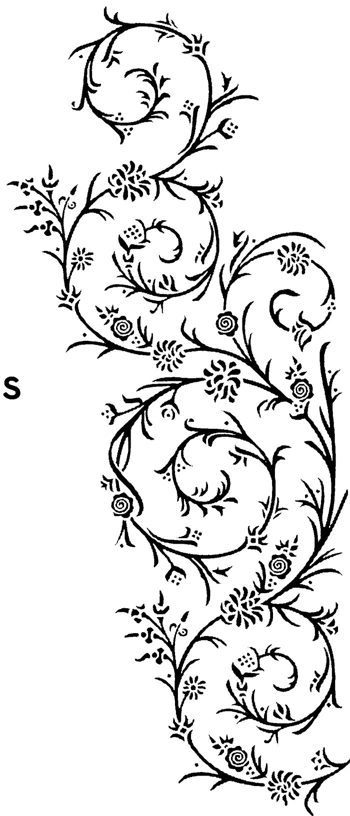
Laiminga ta akimirka, kai aušra
tave pasveikina: „Labas rytas.“

Laiminga ta akimirka, kai Meilė,
susisupusi į dieviškos malonės debesį,
lyja perlais virš dykumos.

Dvasios Sodas

TREČIA DALIS

Dievo begalinę Malonę vadinu sodu, nes ji yra bet kokio
dosnumo ir grožio šaltinis, visų sodų esmė.
Kaip kitaip aprašyčiau tą, kurio akys nemato?
Argi Dieviškoji Šviesa nebuvo pavadinta „žibintu"?
Čia ne palyginimai, o alegorijos,
tad suglumusieji gali pagauti Tikrovės blyksnį.

Kiekvienu kvėptelėjimu, iš kairės ir dešinės, kviečia mus
Meilės balsas. Ko gi dar ieškom?
Bičiuliai, susikraukime mantą,
palikim šį dulkiną pasaulį ir grįžkim į savo namus,
kur sykį jau buvome angelų palydovai
ir kur visi galiausiai sugrįšim.

Mes aukštesni už dangų ir didesni
už angelus. Mūsų tikrieji namai yra Dieviškoji Didenybė.
Ar Mylimojo šlovė lygintina
su dulkių pasauliu? Laimingas
Jam paklūstantis, Jo saldų kvapą nešioja
vėjas, o Jo šviesa gali perskelti mėnulį.

Bičiuliai, grįžkime prie grynosios esmės šaltinio,
kuriam niekas neprilygsta. Nepamirškime,
esame perlai Dvasios vandenyne. Jeigu būtų kitaip,
argi tos bangos plūstų be perstojo mūsų širdimis?
Pirmapradė banga sukūrė šio kūno laivą,
kai jis suduš, mes susijungsime su Draugu.

Kaip žvakės šviesą sugeria saulės spinduliai,
taip upes sugeria jūra,
taip įsimylėjėlis ištirpsta Mylimajame.
Mylimojo veidas lieka nematomas,
kol įsimylėjėlio galutinai nesugraužia ilgesys.

Dosnumu Tau niekas neprilygs!
Visos durys užtrenktos, išskyrus Tavo,
ir pašalietis, naktyje pasiklydęs,
randa vien Tavąsias duris.

Tik tyrame pasiaukojimo ore širdis skraido,
tik pasiaukojimo karalystėje sklando dvasia.
Tegu šviečia Dievo šviesa viršum visų įsimylėjėlių,
kad jie surastų prieglobstį pasiaukojimo šešėly.
Pasiūlyk įsimylėjėliui tūkstantį džiaugsmų,
tačiau galiausiai jis pasirinks pasiaukojimą.
Pažvelk į mane, atsidaviau kančiai
ir patyriau tokią saldybę aukodamasis!
Prie pasiaukojimo kojų pranašumui nebelieka vietos.
Mano drauge, negaiški laiko su piktais žmonėmis,
neleisk jų liūdesio dulkėms suteršti tavo džiaugsmo.
Ištuštink namus, atsisakyk savęs paties
ir pasikviesk į svečius Mylimąjį.

Visi jie tik Tavo palydovai,
saulės ir planetos sukasi Tavo orbitoje.
Mylimasai, esu ieškantis ar ieškomas?
Kol aš esu aš, Tu esi kitas.
„Tu“ ir „aš“ neturi vietos sąjungoje.

Tegu nelieka kojų, nešančių mus link dyglių,
tegu nelieka galvų, kurios skatina mus neigti.
Yra upelio viduriu srūvantis vanduo
ir yra sušalęs vanduo pakrantėj,
vienas sraunus, kitas stovintis.
Saugokis, sraunusis, ir tu gali virsti ledu.
Tai saulė akmenis paverčia perlais,
tai amžinos meilės saulė, tavo širdy švytinti,
žadina širdį tarnystei ir jos meistrystę augina.
Karalius uždengia sakalo akis, tad jis gali nusigręžt
nuo savos prigimties ir matyti vien karaliaus veidą.
Klysta tas, kuris nusisuka nuo Mylimojo
ir žvilgsnį kreipia kitur.
Kvailys išsižada Kristaus, idant nusipirktų asilą,
išminčius parduoda asilą, idant sektų paskui Kristų.

Rinkis šviesą anapus dienos ir nakties,
anapus proto sprendimų, rinkis šviesą, skleidžiamą Dievo.
Išeidami iš tamsos esam mėnulio šviesa,
grįžtanti į mėnulį, nes išties
pas Jį visi mes sugrįšim.

Mano mintys skrieja aistros sūkury,
mano širdis suka ratus ore tarsi pakilęs paukštis,
kiekviena mano būtybės dalelė viesuluoja.
Ar ir mano Mylimasis visur viesulu sukas?

Pavasaris atėjo,
nepaliksime šio sodo ir jo aukštųjų kiparisų.
Nusiimki kaukę ir uždaryk duris,
tik tu ir aš likome šiame tuščiam kambary.
Šiandien esam išskirtiniai meilės bičiuliai,
rankose laikantys nerūpestingumo taures.
Mielas menestreli, pagrok gražiausią melodiją,
taurių nešiotojau, atneški vyno greičiau,
kad galėtume gerti džiugiai ir užmigti laimingi
amžinosios malonės paunksmėj.
Šis vynas teka ne lūpomis,
šį miegą atneša ne naktis.
O širdie, tą akimirką, kai galutinai ištirpsi
amžinajame vyne, tu pasieksi tobulybę.
Šiandien ir yra tokios laimės, tokios šlovės diena,
diena, apšviesta ne saulės, bet Pradinės Šviesos,
kurioje tu gyveni, slapstydamasi Amžinybėj.

Bet geriau patylėsiu, nes žodžiai apreiškia mintis,
o mintys, nepalaistytos Dvasios,
sparčiai džiūsta ir tuštėja.

Darsyk muzika užtvindo orą,
mano siela ištiesia rankas
ir kviečia širdį šokti.
Pasaulis šypsos, apsigaubęs spindulingu gaisu,
stalas padengtas, svečias atvyko,
pavasario kvapai viršum žalių pievų
stiprėja, o aš apgirtau nuo meilės.
Mano Mylimasis yra didžiulis vandenynas,
o aš rūko garbana jo paviršiuj.
Jis yra neįkainojamas lobis,
aš esu dulkelė, niekas.
Atleisk, kad giriuosi,
tačiau galiu perskelti mėnulį pusiau
Mylimojo šviesą pasitelkęs,
nes esu pamišęs iš meilės!

Naktį, tarsi vėjo nešiojamas,
klajoju bemiegis po miestą.
Blaivūs žmonės elgiasi apdairiai,
tik man nepavyksta išsaugoti sveiko proto,
esu žlugęs ir girtas, nes įsimylėjęs.

Žemiškos gėrybės ir tavo kūnas yra lyg sniegas,
į nieką pavirstantis, tačiau tau
sniegas atrodo vertesnis, nes tu abejoji.
Tavo vertingos nuomonės, tikrumo trokštančios,
nenuskris į Tiesos Sodą.
Kai nuomonė įgyja žinių ir vystos toliau,
ji ima skleisti tikrumo kvapą.
Fantazija gimsta iš nuomonės,
vizija ir intuicija – iš tikrumo.

Ragavau Mylimojo saldybės,
todėl tapau aiškiaregiu, mano kojos nebedreba,
nevaikštau kaip neregys,
drąsiai žengiu link savo dvasios namų.
Ką Mylimasis pašnibždėjo rožei,
priversdamas ją pražysti, tą patį tarė ir mano širdžiai,
ir ji tapo
šimtą kartų gražesnė.

Atverki Malonės vartus, Mylimasai!
Tu, visų sielų Siela ir tūkstančio pasaulių
gyventojas, perkerti išsiskyrimo
kaklą savo amžinuoju kardu.

Pagaliau suspindo Tavo šlovingoji saulė, atnešdama
jaunystės švytesį senajam pasauliui.
Kokia šventė sielai, koks džiaugsmas!
Vynas liejas, liutnios ir tambūrino garsai
kyla į orą, rožių sodas prisipildė
lakštingalos giesmių.
Tarp žydinčių šakų įsimylėjėliai
su taurėmis rankose
šūkauja džiugūs, užsimiršę,
nebeskiria taurės nuo vyno.
Prašau, nusiųsk linkėjimus įsimylėjėliams, jeigu rasi
bent vieną dar neapgirtusį, galintį perduot šią žinią.

Meilė plūstelėjo mano venomis,
apvalydama mane nuo manęs paties.
Dabar esu pilnas Mylimojo,
nieko daugiau, be vardo, neturiu.

Šią naktį sapnavau save tuščią
ir alpstantį nuo šlovės.
Tuštumos grožis ir malonė
svaigino mane ligi aušros.
Regėjau šį prabangų skurdą kaip rubinų kasyklą,
o jos spalva globė mane raudonais šilkais.
Girdėjau ekstazės apimto įsimylėjėlių būrio
šūksmus „Gerk, išgerk pagaliau!"
ir jaučiau Mylimojo žiedą ant savo ausies.
Tūkstančiai balsų šaukė iš banguojančios
Dvasios jūros, o mano siela kilo pagauta ekstazės.

Jeigu tik žinotum, kokią palaimą patyriau būdamas niekuo,
nepatarinėtumei man, kaip gyventi.
Kai niekio kardas nutrauks mano gyvenimą,
juoksiuos iš tų, kurie apraudos mano mirtį.

Šiandien grįžo mane atstūmęs mylimasis.
Ištikimieji draugai, eime šokti ir džiaugtis,
mano lobis grįžo namo.
Akys, grožėkitės sodu, ausys, rinkit
svaigius žodžius, plaukiančius iš mano
žavaus mylimojo lūpų!
Šiandien amžinasis vynas liejas laisvai,
o aš užmirštu bet kokį atsargumą.
Esu medžioklinis sakalas, iš nelaisvės ištrūkęs.
Mano širdis prarado kantrybę,
ji nebesiklausys tavųjų pasakojimų.
Esu grūdas, išriedėjęs iš dangaus svirno,
kai pavasaris atskubės mano širdin,
aš pratrūksiu žaluma.
Žiema šiandien primena seniai užmirštą sapną.

Kai leidžiuos į kelią, Jis yra mano vedlys,
kai ieškau meilės, Jis yra mano kerėtojas.
Kai stoju į kovą, Jis mano durklas,
kai siekiu taikos, Jis mano pasiuntinys.
Per puotą Jis mano vynas ir mano saldumynai,
sode Jis jazmino kvapas.
Kasykloje Jis rubinas,
jūroje perlas.
Dykumoje Jis oazė,
dangaus skliaute jis žvaigždė.
Kai mokaus kantrybės, Jis mano vienintelis Mokytojas,
kai degu iš sielvarto, Jis mano smilkytuvas.
Kai rašau, Jis mano plunksna ir popierius,
kai ieškau rimo, Jis mano įkvėpimas.
Kai pabundu, jis mano budrumas,
kai užmiegu, Jis lankos mano sapnuos.
Jo tobulumas nesuvokiamas, jokia plunksna ar teptukas
Jo neaprašys. Mesk savo mokslus,
tegu Jis tampa tavo knyga.

Šiandien, nustebęs ir suglumęs,
užtrenkiau duris minčiai
ir atsigręžiau į muziką.
Yra šimtai būdų priklaupti
ir melstis prie Mylimojo altoriaus.

Tu esi Saulė, Venera ar Mėnulis?
Nežinau.
Ko tikies iš suglumusio pamišėlio?
Nežinau.
Kokiose plynėse gyveni,
supamas tobulos malonės ir darnos?
Nežinau.
Privertei mano širdį pražysti lyg rožę,
Tavo veidas nušvietė manąjį, kas Tu esi?
Nežinau.
Esi bekraštė jūra,
sklidina man nežinomų lobių,
kas Tu esi?
Nežinau.
Esi begalinė Saulė, Dievo esybės šviesa,
ar Tu esi Dievas?
Nežinau.
Bet geriau nutilsiu, kalbos vien sumaištį kelia,
nuo Tavęs apsvaigęs, jau nebežinau,
girtas esu ar blaivus!

Kalbu apie Pavasarį,
tačiau ne metų laiką.
Kalbu apie girtumą,
tačiau ne nuo vyno.
Kalbu apie vėjy šokančias šakas,
tačiau galvoje turiu Dievo kvėpavimą.

Anapus regimų žvaigždžių yra žvaigždės,
kur negresia pavojus sudegti ar susidurti,
kur žvaigždžių keliautojai klajoja po kitas dangaus sferas,
ne tik po tas septynias mums žinomas.
Tos žvaigždės paveldėjo spindulingą Dievo šviesą,
jos tarpusavy nėra nei sujungtos, nei atskirtos.
Sielos po tų žvaigždžių ženklu yra tarsi meteorai,
visas kliūtis pakeliui paverčiantys pelenais.
Laikomos tarp dviejų Dievo pirštų, jos skleidžia šviesą,
nepažeistą tamsos ir nedarnos.
Nors Dievas pažeria šviesą viršum visų sielų,
tik sąmoningoms sieloms pavyksta išskleisti apsiaustą,
pagauti šviesą ir laikytis nusigręžus nuo visko, išskyrus Dievą.
Negirdėję apie meilės apsiaustą
taip ir lieka be jiems pažertosios šviesos dalies.

Įžengi širdin, ir ji ima
švytėti lyg Sinajaus kalnas.
Įžengi į bet kuriuos namus
ir nutvieski juos savo skaistumu.
Esi vynas kiekvienoj puotoj,
keliantis klegesį ir jaudulį.
Kai džiaugsmai ir aistros apleidžia
šį pavargusį pasaulį,
Tu gražini jiems gyvybę,
atskleisdamas nuostabius pasaulius anapus.
Koks stebuklas! Esi šviesos šaltinis,
sukantis ratus aplink žemę dieną naktį,
Dangiškasis Karalius, vergui tarnaujantis.
Elgeta prašo išmaldos iš karaliaus,
tačiau ko karalius galėtų maldauti iš elgetos?
Atsitiktinumų nebūna,
niekas nesileidžia ieškojimų keliu be priežasties,
be magneto traukos
nebūna jokio veiksmo.

Mano žodžiai yra maistas angelams,
jie skundžias, kai tyliu.
Nebūdamas vienas iš jų, ką tu žinai
apie angelų maistą ar kas gaminama
minties virtuvėje, kur vadovauja Dievas?

Tiesos ieškotojas žvelgia anapus regimybės
ir mąsto apie tai, kas paslėpta. Ką juslės pagauna,
tik iškreipia. Mes tikimės ko nors,
ko dar nėra, elgetos tikisi monetų,
pardavėjai naudos, valstiečiai derliaus,
mokiniai žinių, ieškotojai nušvitimo.
Nebūtis yra Dievo iždas,
pamažu tampantis regimu.

Lediniai vėjai, svilinantis karštis, audros,
debesys ir žaibai esti tam, kad pasimatytų
skirtybės ir Žemė galėtų parodyt
brangakmenius, pavogtus iš Visagalio Lobyno.
Dievo gerumas atsiskleidžia pavasarį, Jo rūstybė rudenį,
žiema yra nukryžiavimo alegorija, ji apnuogina
tavyje slypintį vagį. Kūnas yra Dvasios šviesos neigėjas,
todėl Dievas siunčia jam kančios ir skausmo išbandymus,
kad Dvasios auksas taptų matomas.

Nuolankusis, jeigu ieškai sąjungos,
susirask vietą niekio širdyje.
Sėdėdamas savo gyvenimo narvely,
stebėk dvasios paukštį, kol jis neišskrido.
Sykį apgirtai nuo amžinybės,
tad pasiimk dabarties kardą ir perverk savąjį ego.
Išpilk išsiskyrimo drumzles, tapk tyras,
kad tikrovės taurė prisipildytų
grynojo Dvasios vyno.

Kol šliauži šia žeme tarsi gyvatė,
nesitikėki lyg žuvis plaukioti Dvasios jūroje.
Jeigu ieškai giminystės su niekiu,
čiupk neigimo šluotą ir nušluok visas iliuzijas.
Jeigu nori keliauti, kopk į prasmės kalną,
jeigu nori apsistoti, įsikurk po žaliu dangaus kupolu.
Nuolat kovok, visada būk ištroškęs, kad ir kokias aukštumas
pasiektum, kopk aukščiau.
Dvasia, turinti tikslą, visad atsiduria priešais duris,
pakelki galvą ir skriski vienas link šviesos,
nes kūnas tik meta ilgus ir tamsius šešėlius.
Būk ryški liepsna ir tas, kuris dega,
būk vynas ir tas, kuris jį geria,
ir neapgirsk nė nuo vieno.

Anapus tikėjimo ir netikėjimo
plyti neaprėpiama ekstazės erdvė,
kur mistikas guldo galvą
ant Tiesos pagalvės.

Pakliuvai į liūto nagus,
mano drauge, nesitikėk laimės.
Vien šiurkštumas įveiks tavyje tūnantį priešą.
Žmogus, lazda daužantis kilimėlį,
taikos ne į kilimėlį, bet į dulkes jame.
Tavąjį ego dengia daugybė dulkėtų šydų,
negali jų iškart pašalinti.
Su kiekvienu smūgiu jie palengva
išnyks nuo tavo širdies.
Tačiau nemėgink pabėgti užmigdamas,
aštrūs Mylimojo nagai persekios tave sapnuose.
Dailidė drožia medį ne iš žiaurumo,
bet siekdamas sukurti gražų pavidalą.
Šiurkšti Mylimojo ranka yra palaiminga, mano drauge,
ji sutaurins tave, ir galiausiai tapsi tyras.

Įsimylėjėliui rūpi aistra ir siutas,
Mylimasis žaidžia žavų atsainaus abejingumo žaidimą.
Mokykis šviesos šokio iš atomų,
mokykis kristi į laužą kaip naktinis drugys.
Mokykis pulti kaip liūtas, nesėlink lyg lapė.
Mokykis sklęsti kaip sakalas,
neplazdenk nuo gėlės prie gėlės tarsi drugelis.
Šaltinio vanduo atrodo saldus, tačiau neprilygsta
vandenyno didybei.
Tavo gyvenimas yra taurė, pilna paslapčių,
neleiski joms ištekėti pro tavo akis ir ausis.

Ko ieškai, mano drauge,
šitaip giliai paniręs į žemiškus reikalus?
Jeigu nesistengi dėl Dvasios, tavo duona liks neiškepusi,
o likimas neišsipildęs.
Nešvaistyk gyvenimo puošdamas savo antkapį.
Geriau kapą iškask ir palaidok savąjį ego, paklusk Jam,
ir Jo dvelksmas vėl pripildys tavo gyvenimą.

Savo sielos veidrodyje, mano meile,
dabar matau vien tavo spindulingą veidą,
manoji siela ir tavoji yra viena.
Mano protas buvo namų šeimininkas kadais,
dabar jis tėra tavo tarnas.
Mano dvasia skendėjo meilėj nuo pat pradžių,
nors šiek tiek nerimavo dėl tavo žemiško pavidalo.
O dabar, kai dumblas nusėdo
ir grįžo mano skaidrumas,
nebeliko „tu“ ir „aš“!

Būdamas savimyla,
esi toli nuo manęs net mano akivaizdoj.
Nebūk toks, nes meilės kelyje
esame tik tu arba aš.

Mokytojas į gyvenimą žengia tyliai,
Jo žinia girdima tik tyloj.

Gerki Jo brangų vyną ir pamirški save,
nežemink Jo meilės didingumo.
Jis suka dangaus ratą, Jis padeda
kenčiantiems tyloj.

Sek paskui Jį be žodžių, Jam žinomas
kiekvienas tavo veiksmas, Jis vieną po kitos atskleis
mintis, slypinčias tavo širdy.
Pavers jas paukščiais ir paleis į laisvę tyloj.

Kad išvystum šio mėnulio grožybę,
nukreipki žvilgsnį vidun,
kalbėk ne apie šį pasaulį ar kitą,
leisk Jam traukti tave link vienio
tyloj.

Jutau tavo sielvartą ir gilius atodūsius šią naktį.
Neversiu tavęs ilgiau laukti. Pasiimsiu į
slaptąjį sąjungos kelią,
kad išsivaduotumei iš Laiko verpeto.
Tačiau malonumai ir džiaugsmai, tavęs laukiantys pabaigoj,
atpirks per kelionę ištvertą skausmą.
Nes tremtis džiaugsmą sugrįžti namo padaro didesnį.

Yra vienatvė, brangesnė už gyvenimą,
yra laisvė, brangesnė už pasaulį.
Nepalyginamai brangesnis už gyvenimą ir pasaulį yra mirksnis,
kai lieki vienas su Dievu.

„Kur pasisuksi, ten Jo veidas."
Apdovanotieji aiškiu regėjimu
Kūrėjo ženklus mato visur.
Jiems visa, nesvarbu, augalai ar gyvūnai,
virsta Dieviškojo grožio apmąstymais.
Nugalėti įsimylėjėliai Mylimojo veidą
įžiūri net vandeny, kurį jie geria,
nors kiti mato vien savo atspindį.

Neklausk, kodėl mano širdis kraujuoja,
kodėl veidas išblyškęs,
tiesiog eik šalin, netardamas nė žodžio.
Vakar beldeis į mano širdį:
„Atidaryk duris, tačiau tylėk!“
Aiktelėjau kąsdamas sau į ranką, kad neištrūktų riksmas.
„Ko skundies? Esi mano fleita,
kol groju tavim, nekalbėk apie skausmą.“
Bet kodėl mane kankini?
„Tylėk ir sek paskui mane be žodžių.“
Kodėl pyksti, kai tyliu, ir reikalauji kalbėti?
Jis meiliai nusišypsojo:
„Eik su manimi, ir aš tau parodysiu.
Ką matai kaip liepsningą ugnį,
iš tiesų yra kvapnus sodas.“
Staiga ugnis virto rože ir
sušnibždėjo:
„Jeigu turi kalbėti, kalbėk vien apie mano
Mylimojo meilingą gerumą.“

Ieškoki meilės, ieškoki meilės!
Ji tavo gyvenimo deimantas.
Ieškoki Vienintelio, ieškoki Vienintelio!
Jis tavo per amžius,
bet nevadink Jo savuoju, nes tavo
tėra sielvartas ir ilgesys.

Kas rašytų ant jau prirašyto lapo?
Kas sodintų medelį, kur jau pasodintas kitas?
Žmogus ieškotų tuščio lapo ir pliko dirvono.
Tapk plynas kaip žemė, kad Mylimasis galėtų
pasėti savo sėklą, tapk tuščiu lapu,
kad Jo plunksna galėtų rašyti jame.

Nugalėjusieji savąjį ego dar prieš mirtį
tampa angelų patarėjais ir vargšų globėjais.
Jie išvydo Dvasią
ir žino kaip gyventi.

Šamsai, kokį kelią pasirinkai išvykdamas,
kokiu slaptu keliu sugrįžai?
Ar tuo pačiu, kuriuo kasnakt keliauja sielos,
palikdamos tuščių narvelių miestą už nugaros?
Paukštis surištais sparnais negali skristi,
tik neprisirišanti siela
pasiekia aukštesnius lygius, iš kur
matos tiesa.

Bet netrikdykime tylos
tuščiais žodžių būgnais.

Nuolat prisimindamas Dievą,
žmogus, Tiesos šviesos nutviekstas,
artėja prie savo tobulos esmės,
tos stebuklingos jūros, kur kiekviena banga
lūžta šnabždėdama: „Aš esu Tiesa!“

Ego yra kopėčios, kuriomis kopiame
ir nuo kurių galiausiai visi nupuolame.
Kuo aukščiau ego užkopia,
tuo žiauresnis krytis.
Pasipūtęs ego per kvailumą skelbias
esąs lygus su Dievu.
Mirk sau ir gyvenk per Jį,
jeigu išties ieškai Sąjungos.
Siekis viešpatauti su Dievu niekada neprilygs
buvimui Dievuje.

Grok meilei, mano puikusis muzikante,
tęski įkvepiančias melodijas, nesustok.
Esi vienintelis mano draugas, sielos paguoda,
neišeik dabar, kai mano širdis įsimylėjo,
tapo tokia jautri ir atvira skausmui.

Kitaip nei žmogaus sielvartas, kurio skonis kartus,
Meilės skausmas saldus, nevenk jo,
nes jam palikus tave nors mirksniui
tavo širdis virs kapu,
o tu raudotoju.
Apkabink Meilės skausmą,
leisk jam tave paguosti,
ir nakties sielvartas atsitrauks.

Mano brangus dievaiti, koks tas gėrimas buvo aną vakarą?
Noriu tokio paties visą likusį savo gyvenimą.
Nejaučiau troškulio vynui, kol neišvydau tavo veido atspindžio
taurėj, kurią įdavei man į rankas.

Šiandien, apleistą ir liūdną kaip toji naktis,
gaubia mane juoda išsiskyrimo skraistė.
O, kaip trokštu išvyst tavo veidą ir švytėti vėl
nelyg žemė, nutvieksta skaisčios ryto saulės.
Išėjai paskubom, mano širdis nebevaldoma.
Grįžk, mano meile, ir pamaitinki mane, kaip maitini
dangaus sferas ir žemę.
Sakau savo širdžiai:
„Kentėk tylėdama ir nesiskųsk!“,
bet ji tapo kurčia.

Pražydau Jo pavasarį,
gėriau vyną Jo vešliame sode
ir ištirpau išvydęs Jo veido grožį.

Žmogus, svetimuos kraštuos suklestėjęs,
greit pamiršta gimtąjį miestą. Nenuostabu, jo dvasia
irgi nepamena
gimtinės senojo būsto.
Lyg miegas jį užstojo pasaulis,
kaip debesys užstoja žvaigždes.
Jis apėjo daugybę miestų, tačiau niekad nebraukė dulkių
nuo savo dvasios akių
nei kiek nors stengės išgryninti širdį,
kad pro paslapties plyšį aiškiai išvystų
visą paveikslą.

Kur mano išmintingasis muzikantas,
grojantis tik meilei, kitų pageidavimų nepaisantis?
Vildamasis jį sutikti pasenau ir suvargau,
galbūt teks nusinešti savo troškimą į kapą.
Jei sutiksi jį vaikštantį vieną pajūriu,
perduok jam mano ilgesį ir ašaras.
Vien aistringos širdies meilė jį gali prišaukti.

Gėriau Tavo nektarą, Mylimasai,
ir mano didybė augo.
Dabar, kai skleidžiu Tavo saldų aromatą,
net mirties angelas neturi vilties.

Būki įspėtas, įsimylėjėli, apsvaigęs nuo meilės vyno,
nesuvoki atsidūręs ant stogo atbrailos,
sėskis arba leiskis. Kiekviena žavi akimirka,
džiugiai leidžiama su Mylimuoju, yra tokia, tarsi būtum
užsikoręs ant stogo atbrailos.
Saugokis, drebėk dėl jos tarsi dėl lobio,
nes nelaimė netrunka ateiti.
Tu gali nematyti atbrailos, tačiau Dvasia regi ir baiminas,
kad tavo nenuovokumas pastūmės tave leistis.
Įsiklausyk į Nojaus ir Loto tautos įspėjimus,
nes visi netikėti sukrėtimai, negandos ir mirtys
ištinka ant džiaugsmo stogo atbrailos.

Stebiuosi, Dvasia, tu gyveni šiame pasauly,
tad kodėl dulkės negarbina tavęs,
kodėl nuodai vis dar kartūs?
Iš kur šis pyktis, prievarta, iš kur šis nenuovokumas?
Vienądien tavo sode stebėjaus,
kodėl tavo akivaizdoj dyglys lieka dygliu?
Ar Dievas uždengė tavo veidą, idant liktumei paslapty,
ar pati pasaulio akis tokia šiurkšti,
kad įžvelgt nepajėgia tavo veido švelnumo?

Yra kita kalba anapus kalbos,
kita vieta anapus dangaus ir pragaro.
Brangakmeniai kasami kitoje kasykloje,
širdis semia šviesą iš kito šaltinio.

Kiek džiaugsmo ir skausmo kiekviena tavo kūno dalis
patyrė, išnirusi iš nebūties!
Kiekviena dalis turi savo istoriją ir saugo atminty
tarp Laiko puslapių besislapstančio Aprūpintojo dovanas.

Kaip ledas vasarą pasakoja apie šaltus žiemos vėjus,
kaip vaisius žiemą pasakoja apie saulės glėbį,
taip pasakoja ir sąjungoje gyvenantys,
kupini neregimojo pasaulio paslapčių.
Nusigręžę nuo pasaulio, gyvenantys ekstazėje po nematomu šydu.
Liudijantys gyvenimo kūrinį ir sąjungos slėpinį.

Nepaliestas Meilės
yra tarsi besparnis paukštis.
Ką jis išmano apie pasaulį,
Žinančiojo nepažindamas?
Įsimylėjęs save, jis lengvai suklaidinamas
ir neranda drąsos grįžti į kelią.
Mylimasis saugo vartus,
kuriuos tik Jis gali atverti.
Nepajėgę praeiti pro juos netenka savo esmės.
Aušrai stojus jie vis dar miega,
o mūsų danguje saulė niekad nesileidžia ir nekyla.

Šypsais taip žavingai,
kokią paslaptį slepi savo širdy?
Tavo juokas gaivus kaip aušra,
kur praleidai šią naktį?
Sukėlei gaisrą ir sėdi
liepsnų vidury juokdamasis.
Grįžai iš Dievo smuklės girtas ir
linksmas, juokdamasis iš gėrio ir blogio.
Tu pasirodai kaip juoko esmė.
Visi medžiai nudžiūsta rudenį, tavo juokas
gaivus kaip rožė. Iš kokio
užburto sodo ateini?
Esi tikrumas, kuris juokias iš nuomonės ir apsimetimo,
esi kontempliacija, kuri juokias
iš žinių sankaupos.
Juokies iš kelio, keliautojo
ir kelionės.
Amžinos esaties akivaizdoje
esi liudytojas ir paliudytasis!

Sūpuodamasis tarp džiaugsmo ir širdgėlos
esi laikinumo grobis.
Begaliniame Meilės sode auga ir kiti vaisiai,
ne tik juokas ir ašaros,
visad švieži ir žaliuojantys, jie nepaiso
pavasario, jie nepaiso rudens.

Suvaldyk ydingąjį ego ir teisti linkusį protą,
turėdamas aiškų tikslą, tylus ir vienišas,
galėsi pradėti kelionę link Dvasios.
Mėnulis įžiebs ženklus tavo kely
ir ves link vietos be jokių ženklų.
Dažnai kartojai gražiuosius Dievo vardus,
pagaliau ateina metas pažinti jų esmę.
Nebesi ieškotojas, jau pasiekei Dieviškumo slenkstį.
Tarnas ir karalius, regimas ir paslėptas,
pagaliau tapai tylus kaip Dvasia.

Žali pasauliai, žaliuojantys sodai,
rožės šypsos, rubinai spindi,
sielos, jungdamosi viena su kita,
atskleidžia Grožio didybę.

Naktis sudaužė mano protą ir jausmus,
nepalikdama vilties, baimės ar nusivylimo.
Dievas pasiėmė mane į Malonės Jūrą.
Nežinau, kokių gebėjimų Jis pripildys mane
ir grąžins atgal į pasaulį.
Vienus Jis apdovanoja savo didybės šviesa,
kitus tuščiomis svajomis.
Jeigu turėčiau savo nuomonę ir savų gebėjimų,
mano sprendimai ir įžvalgos būtų man pavaldūs.
Naktį sąmonė ir jausmai
neiškeliautų be mano žinios.
Turėčiau žinoti apie savo sielos kelionės pakopas
ir miegui, ir negandoms užklupus.
Bet galia išlaisvinti ar supančioti priklauso Jam,
todėl lieku tuščiom rankom ir klausiu savęs,
iš kur ateina manasis išpuikimas?
Kai nesąmoningas, esu niekas,
kai esu sąmoningas, aš kankinuosi.
Išties nieko neturėjimo būvis man pritinka labiau,
nes visos negandos kyla iš įsivaizdavimo,
jog kažką turiu.
Taigi liksiu nuogas stovėti su ašarom akyse prie Jo vartų,
apakintas savo verksmo.

Aš suteikiu formą šiems eilėraščiams, Tu įkvepi jiems dvasią,
nors ne, aš klystu, abi ateina iš Tavęs.
Būk pagarbintas danguje ir ant žemės per amžius,
kad žmonės taptų vieniu širdimi,
vieniu siekdami tikslo ir vieniu su Dievu.
Tegu išnyksta atskirtis ir dvilypumas,
nes tikras gyvenimas esti vien sąjungoje.
Atpažinimo akimirką mūsų sielos prisimins
buvusios vieniu nuo pačios pradžios.

Pavogiau žvilgsnį iš Tavęs, ir mano akys
tapo ilgesingos bei liūdnos.
Išgirdau vieną žodį iš Tavo lūpų,
ir mano ausys apkurto, nebegirdi pasaulio.

Tačiau, mano drauge, jei nesi to patyręs,
tau nebūtina veltis į šio pasaulio reikalus.

Tapau jūra,
ir kiekviena dalelė liepsnojo manyje pašlovinta,
tapau ugnimi,
ir kiekviena akimirka tapo amžinybe...

Nakties maldos metu, kai saulė nusileidžia
ir užsiveria juslės, atsiveria kelias į nematomą pasaulį.
Miego angelas tarsi piemuo gena dvasias
į bevietę vietą, į dvasines tūkstančio stebuklų pievas.
Kai miegas ištrina šio pasaulio įspūdžius,
kokius miestus, kokius sodus čia regi dvasia!
Pamiršdama žemės
prievoles ir naštą,
širdis išsivaduoja iš šio pasaulio rūpesčių.

Auštant danguje pasirodė mėnulis,
nusirito žemyn ir pažvelgė į mane.
Tada kaip vanagas, paukštį medžiojantis,
griebė ir nusinešė dangumi.
Kai atsisukau, savęs nebeišvydau,
per mėnulio malonę
mano kūnas virto siela.
Tęsdamas kelionę kaip siela, nemačiau nieko, išskyrus mėnulį,
kol atsivėrė amžinoji paslaptis.
Devynios dangaus sferos
tilpo tame mėnulyje,
mano gyvenimo laivas ištirpo tuose vandenyse.
Jūra bangavo, protas vėl kilo
virsdamas balsu, vanduo putojo
ir iš kiekvieno putų burbulo kilo kažkokie pavidalai,
kažkas rados tarsi kūnas.
Ir kiekvienas kūno purslas,
gavęs ženklą iš jūros, ištirpdavo,
akimirksniu virsdamas Dvasia toje jūroje.
Nelydimas karališkos Šamso iš Tebrizo sėkmės,
niekada neišvysi mėnulio ir netapsi jūra.

Plūstantis iš Dvasios vanduo neša jos skraistę,
apvalydamas pasaulį per Malonę.
Užsiteršęs, praradęs dorybes,
jis skuba atgal į Pradžios Šaltinį.
Tada, išsivalęs ir apsivilkęs tyrumo apsiaustą,
plūsta atgal į žemę,
paguoda ir vaistas pavargusiai sielai.

Užgimė Malonės aušra,
amžinoji Šviesa užgimė!
Metas sąjungai,
metas pakantai ir dosnumui.
Ar čia senojo Išminties Karaliaus veidas,
ar tik šydas?
Gali atsakyti, tik nepamirški,
kad turi dvi galvas,
vieną žemiškąją, kitą dangiškąją.
Sutelk dėmesį į tą, kuriai leista regėt
begalinius pasaulius,
slypinčius anapus regimybės.
Vyno Nešėjau, nenustok pilti vyno,
net jeigu mūsų supratimo taurė
per ankšta tiesai.

Iliuzija, mūsų sukurta apie šį pasaulį,
tarnauja vien proto troškimams.
Gyvenimo esmė yra nebūtis.
Iš anapus šydo
tas Vienintelis sergi mūsų gyvenimą,
nors pasauly esame tik šešėliai.

Ateik, ateiki arčiau!
Kadangi tu esi aš, o aš esu tu,
atskirties nebeliko.
Esame Šviesa viršum Šviesos,
tad iš kur ši prieštara, šis užsispyrimas?
Kokia šviesa bėga nuo tokios Šviesos?
Esame viena būtybė, tad kam šis dvigubas vaizdas?
Kodėl turtingieji bjaurisi vargšais?
Ir vieni, ir kiti yra tavo dalis, tad kuo gera dešinė,
kuo bjauri kairė?
Esame visiškai viena esybė, vienas protas ir viena galva,
tačiau mums dvejinas dėl mūsų klaidingų nuostatų.
Ar dar ilgai vilksi šį penkių juslių bagažą
šešiomis kryptimis?
Slinkis arčiau Sąjungos!
Pakilki virš savanaudiškumo ir susiliek su visais!
Būdamas vienas, tesi javo grūdas,
tačiau kartu su visais esi aukso kasykla.
Žinok, dvasia yra viena, o kūnų nesuskaičiuojama daugybė,
panašiai ir migdoluos esama tos pačios rūšies aliejaus.
Žodžio prasmė ta pati skirtingose kalbose,
vanduo susilieja į viena, vos taurės sudūžta.
Dvasia siunčia naujienas kiekvienam reginčiajam,
nes Sąjungoje širdis laisva nuo žodžių vergovės.

Pagaliau išvykai į neregimybės kraštą.
Man įdomu, kokį kelią
pasirinkai palikdamas šį pasaulį?
Sulaužei narvą sparnais
ir išskridai į Dvasios pasaulį.

Buvai senės pagautas sakalas,
tačiau išgirdęs Karaliaus būgną
išskridai į bevietę vietovę.
Buvai apgirtusi lakštingala tarp pelėdų,
tačiau Jo saldus aromatas paviliojo tave į Jo rožių sodą.
Kentei pagirias nuo prasto vyno, tačiau galiausiai radai
savo kelią į amžinąją smuklę.

Atitrūkai nuo vaivorykštės kaip strėlė,
nutaikyta tiesiai į palaimos taikinį.
Nepaisei klaidingų pasaulio ženklų
ir nuskridai ten, kur nėra jokių nuorodų.

O širdie, koks retas tu paukštis, ant savo baimės
ir vilties sparnų kaip skydas meteisi
tiesiai prieš ietį. Rožė bijo rudens, tačiau tu
drąsiai sutikai žiaurius rudens vėjus.
Ilsėkis dabar saugomas atsidavusių Mylimojo rankų.

Pažvelki man į akis, ir išvysi
Dievo Grožį ir Tiesą.
Dievas mato savo Grožį, mumyse atsispindėjusį,
tačiau neišduok šios paslapties,
nes Jis pralies tavo kraują.

Palaiminta akimirka, kai sėdime sode,
Tu ir aš.
Du pavidalai, du veidai, bet viena siela,
Tu ir aš.
Paukščiai giedos amžinojo gyvenimo giesmes
tą mirksnį, kai įžengsime į rožių sodą,
Tu ir aš.
Dangaus žvaigždės ateis mūsų pasižiūrėti,
mes, susiviję ekstazėje, gražūs kaip mėnulis,
Tu ir aš.
Rojaus paukščiai pritvinks pavydo
išgirdę, kaip juokiamės laimingi,
Tu ir aš.
Koks stebuklas, sėdime čia,
o kartu Irake ir Chorasane,
Tu ir aš.
Vienas pavidalas šioje žemėje ir Amžinybėje,
Tu ir aš.

Ištirpau lyg druskos kruopelė
tavo Ramybės jūroje.
Neliko nieko, nei tikėjimo,
nei tikrumo, nei abejonės.
Mano širdyje užgimė žvaigždė,
ir visi pasauliai ištirpo joje..

Pirmųjų eilučių rodyklė

Rinkinių santrumpos

D – *Divan of Shams*
M (I, II, III, IV, V, VI) – *Masnavi*
R – *Rubayiat*
SK – *Shafii Kadkani's Selection of the Divan*

Širdies Sodas 75

Persų poetas, sufijų mistikas Rumi (1207–1273) yra vienas populiariausių poetų pasaulyje. Į šią knygą surinkti eilėraščiai iš įvairių Rumi veikalų.

Prisilieskite prie Rumi išminties ir meilės, pajuskite Rytų kultūros ir poezijos grožį.

Rumi

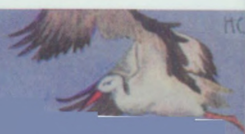
Meilės ir išminties knyga

Iš anglų kalbos vertė *Eugenijus Ališanka*
Įžangos straipsnio „Meilės poetas“ autorius
Eugenijus Ališanka

Redaktorė *Vaiva Račiūnaitė*
Viršelio dailininkas *Agnius Tarabilda*
Viršelyje panaudota iliustracija iš *Mary Evans Picture Library*
Ornamentų piešinys knygoje ir viršelyje *Agniaus Tarabildos*
Maketavo *Zita Pikturnienė*

Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera“,
Ulonų g. 2, LT-08245 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė UAB „Spindulio spaustuvė“,
B. Brazdžionio g. 23, LT-48184 Kaunas
Interneto svetainė: www.spindulys.lt

Sėdėdamas savo gyvenimo narvely,
stebėk dvasios paukštį, kol jis neišskrido.

www.almalittera.lt